

לופט

הומו-זיין



לוט

מגזין הומוסקסואלי

גיליון 1

יוני 2016

עריכה: יותם פלדמן

שאול סתר

עיצוב: www.dropouts.me

מייל: lotfanzine@gmail.com

על השער: אמיר נוה, "הנוף הלא גמור של החגב",
אוסף START, סרג' תירוש

פוסטר מצורף: דניאל צאל

תוכן עניינים

6-4	אל ההומואים
7	סולידאריות עם עזרא נאוי
12-8	יונקי הדבש אמיר נעמן
16-13	דיוקנאות עפרי אילני
20-17	הספד לפאדי עלון יותם פלדמן
23-21	משיכה בוגדנית יוסי ברטל
28-24	התשוקה ההומוסקסואלית (1972) גי הוקנגם מבוא ותרגום מצרפתית: שאול סתר
31-29	להיות אישה הומו ליאורה לופיאן
35-34	שושלת יעקב (יאשה) גולדנברג
38-36	התנועה ההומוסקסואלית זקוקה לדיקטטור (1923) קורט הילר תרגום מגרמנית ואחרית דבר: עפרי אילני
41-40	יום בתל אביב פייר פאולו פאזוליני
45-42	האופציה הערירית: הומואיות ללא מולדת וללא הולדה ישי מישורי
49-46	אקלוגה ב' וירגיליוס מבוא ותרגום מלטינית: דוד מרחב
53-50	תוגת האנתולוגיה שאול סתר על נפלאתה: אנתולוגיה של שירה להט"בית (חרגול ומודן, 2015)
55-54	אשת לוט

אל ההומואים

כדור הארץ, אדמתם של בני האדם ושל ההומואים, מתלהט. דליקת הרקיעים, שבחום השמש לזהבים בכל שנה מעט יותר, מעווה את פני האדמה וממוססת את חלקיה הרטובים אל תוך האטמוספירה. האוויר נגרש באדי המים שעולים מאפלת תהומות ונקיקים, מבארות שחצבו עובדי אדמה קדמונים, מקרקעית ימות ואגמים חרבים. בכח השמש, בתנועת ההתפשטות של האר, חוזרות אל העולם רוחות הומואיות שנחו עד כה במעבה האדמה. הן נפוצות באטמוספירה ומרעילות את האוויר בהגיונותיהן העקמומיים, במילותיהן הפתייניות, בצחנת בית קברות של הבל פיהן. הן מצחקות לפנינו, דורכות את המנוחה, משבשות את המחשבה. כשאנחנו הולכים ברחובות, כשאנחנו שוכבים במיטה, הם מופיעים בפנינו, מלאכים של מטה, לוטשים בנו מבטים וקוראים בשמנו. האם נצליח להיענות לקריאתם? האם נעמוד בכוחה?

חזיונם מגלה לנו את טמיעתה של ההומוסקסואליות הקדושה, העתיקה, המתוקה, בתועפות של טומאה: בציינתות, בחנופה, בפשרה של נוחות ושל יישוב הדעת, בהיעתרות לסדרי העולם שכונו סטרייטים, בחקיינות, בזיחות, בשוויון נפש, באירוניה תפלה, בשכחת מהותה הפנימית של מתנת ההומואיות שהופקדה בידינו. אולם אין זו טמיעה ללא שיור, מהות שהתאכלה עד כלות. אנחנו קוראים לחלץ את קדושת ההומוסקסואליות מקליפות הטומאה שנכלאה בהן, לייסד הומוסקסואליות חדשה.

בשנים האחרונות הומואים הוכיחו שהם יכולים להפוך לכל דבר שירצו בו: יש הומואים בכנסת, במועצת העיר, בצבא הישראלי, בשב"כ, במעון ראש הממשלה, בבנקים, בחברות כח אדם, בפקידות התרבות, בפקידות האוניברסיטה, בפקידות האמנות, בפקידות העיתונות. ועם כל ההישגים האלה, נותרת ללא מענה השאלה האם הומואים עוד מסוגלים להיות הומואים. האם נצליח לשחזר את לחשי ההשבעה ההומואים הקדומים, אלה שעברו משך מאות שנים מדור לדור ואבדו בדרך אל הדור שלנו.

חויות האמת של הומו בן הזמן הן אלה שחויה בתקופות החיים המוקדמות, הילדות והנעורים: השונות, הדחייה, הכאב והסבל; אבל גם ההיבדלות והנבחרות. ההיזכרות בחוויות אלה, במחשבה ובגוף, הן רגעי ההתייחדות עם המהות ההומוסקסואלית. יחסם של סטרייטים

להומואים לאורך כל שלבי חייהם אינו אלא חזרה על היחס אליהם בשלבי הילדות. כוחה של הבזות כפי שהיא נחוות בשלבי החיים הראשונים תמיד עולה על כוחם של פרסי התנחומים שמוענקים בתמורה לה בהמשך הדרך - ההתבססות, הכבוד, הכוח, ההרמוניה המדומה. ערך הפחם השחור שנכרה מתוך הנפש ההומואית עולה על ערך היהלומים שמופקים ממנו בכבוד האדמה שעקה עליו. כל דימוי מאוחר יותר מזה שהתגבש בראשית החיים על היחס שבין סטרייטים להומואים ועל תפקידם של הומואים עלי אדמות הוא כוזב ויסודו בתעמולה סטרייטית, בתעתוע נוכח עיניים שטחו מראות את התרמית שנרקמה עבורם, את הכלוב שאליו הושלכו. אל למעטה הליברלי להטעות אותנו: מתחת למופעי הקבלה החברתית שוקקים התיעוב, הקי נאה והיראה. אהבת המדינה להומואים היא שקר וכך גם כל דיבור במתק שפתיים על זכויות ועל חוקים. מקומם של ההומואים במפלגה, כל מפלגה, הוא תמיד מפוקפק ורעוע. מקומם של ההומואים בתרבות יהיה תמיד בסכנה. השוק החופשי מראה אהבה עקבית להומואים, אך בתנועתו המאחדת והמשטחת, הוא שיקבור סופית את ההומוסקסואליות. רק אנחנו נושיע את עצמנו.

הומוסקסואליות היא עקרות! אין הורות הומוסקסואלית, אין שארות הומוסקסואלית; להומו אין ולא יהיה דור המשך, בגלל מגבלתו העקרונית והנצחית של הגוף הגברי. להומואים אין רחם. הומוסקסואליות היא שבר במהלך הזמן, מעקש בתנועת ההתפתחות וההשתנות; היא הקבוע והמוקשה והנחרץ. העקרות היא עקרונית להומואים לא פחות מכפי שהפיריון, ההולדה וגידול הילדים חסובים לסטרייטים. העקרות היא זו שמדיחה את ההומו - כבר ברגע לידתו - מכל ציבור סטרייטי ומרוקנת מתוכו כל הסכם חברתי שמבוסס על לידה והורשה. ההומו לא יכול לממש את ההסכם בין האל לבין הקהילה בטקסי המילה והחניכה של הנולדים, הוא מורחק מהחווה שבין האזרח למדינה שמבוסס על הענקת הילדים לצבא והקזת הדם שלהם בידי המדינה ושל אחרים בידיהם, ההומו השכיר או בעל ההון נותר מחוץ לחווה עם העולם הכלכלי שמתחדש מדור לדור באמצעות הורשה של נכסים

סולידאריות עם עזרא נאוי

כוחות הביטחון שלו. איש לא היה תמה אם פלסטיני, כל פלסטיני, היה פונה לרשויות כדי לדרוש על מקרה כזה. ואולם, מעשה כזה של יהודי, מעשה של הזדהות מלאה עם הצד שאדמותיו נבזזות מדי יום והופכות נחלה ליהודים, הוא בלתי נתפס בגלל שבירתו את קווי ההפרדה הגזעיים. שבירתם של קווים אלה אכן מסוכנת, ולכן המעשה של עזרא מסוכן, מנקודת הראות של השלטון. לכן אני חנו תומכים בו.

רדיפתו של עזרא נאוי היא רדיפה של רעיון פוליטי, היא רדיפה של פעיל והיא גם רדיפה של הומו. מסע ההשמצה נגד עזרא מלווה ברמיזות ואמירות מפורשות הומופוביות, שנועדו לבזות אותו ולרפות את ידיו. המעשה של עזרא גורם לנו לחוש גאווה. פעילותו הנחושה והעקבית, עמידתו מול כוחות עצומים שגמרו אומר להכשיל אותו היא חג הגאווה שלנו.

מערכת לוט עומדת בסולידאריות עם עזרא נאוי. תפירת התיק של עזרא ורדיפתו המשפטית והציבורית הם קדירה שבישלו כל הכוחות שמרכיבים, באופן רשמי ובלתי רשמי, את השלטון הנוכחי בישראל: פוליטיקאים, שוטרים ובתי משפט, עיתונאים ואנשי טלוויזיה וארגונים עצמאיים לכאורה שפועלים כזרועות מיליציה של הגוף השלטוני. כל אלה מפעילים באופן נואש וחסר גבולות את מלוא כוחם כדי לבלום את אחד האיומים החמורים ביותר על שלטון ההפרדה הגזעני הישראלי: עמידתם של יהודים לצד פלסטינים.

עזרא פנה לרשות הפלסטינית על מה שהוצג בפניו כניסיון להעברת קרקע מידיים פלסטיניות ליהודיות, העברה שנועדה להאיץ את נישול הפלסטינים מאדמותיהם, כפי שנישנית על ידי סוחר קרקעות פלסטינים כבר יותר ממאה שנה, רבים מהם גם שיתפו פעולה באופנים אחרים עם השלטון הישראלי ועם



ושל חובות, של עודף ושל מחסור. לכן כללי החישוב שמדריכים את הקיום הסטרייטי אינם חלים על הומואים. איננו כפופים לחישובי הירושה, הדירה, המשכנתא, קיצוב הזמן, חלוקתו ומדידתו, הדאגה לרווחתו ולחינוכו של הרוך הבא, האחריות השקולה באשר לסביבה ולחברה בעתיד לבוא. אבל מכאן גם המשא הכבד שרובין על כתפי ההומואים. רק אנחנו יכולים לאצילים שבמעשים, רק אנחנו יכולים לגבורה. צורות הענישה החמורות ביותר של החברה הסטרייטית - נידוי וביזוי, הוקעה והשפלה - חרות בבשרנו מלידה. אי אפשר לאיים על הומו שביישו אותו, כי ההומואיות היא הבושה.

הומוסקסואליות היא סטייה! אין נורמליות הומואית; אין סדר חברתי הומואי, שיוגר אל הסדר הסטרייטי; אין הומואיות נוחה להתחבב, קלה לעיכול. ההומוסקסואליות כופרת בהבחנות, בחלוקות, בהסדרות - בין ידיד לאוהב, בין אוהב לאויב, בין חבר לזיון, בין מורה למאהב, בין השניים לאחר, בין האל למאמיניו; והיא מתקיימת בקשרים בין-דוריים, בין מעמדיים, וגם בין-מיניים. היא כופרת בהתפצלויות שלה עצמה, כפי שנערכו בעשורים האחרונים, בין הכשר לטמא, הראוי לבזוי: ההומוסקסואליות, על אף כל ההכחשות ההדחקות, כרוכה ללא התר בפדרסטאה ובפרוורסיה. רק לה יש את הכוח למוסס את ההבחנות השפלות שעליהן מתבססת החברה הסטרייטית, שבאמצעותן רוצעים ומייסרים הסטרייטים זה את זה ואת ההומואים. ההומוסקסואליות איננה רק מראה אחר; היא סוג אחר של ראייה. היא טורפת את העולם הסטרייטי על פיו - בוללת בו ומהפכת אותו - בכל מבט. זו הסכנה שהיא נושאת.

הומוסקסואליות היא מהפכנית! אנחנו חיים בעת קיצונית ובמקום קיצוני, בשגרה של רצחנות משתוללת ושל המתה איטית. ישראלים נושאים נשק - חיילים מטעם המדינה או מטעם עצמם - רוצחים באופן סיטונאי בעזה, בגדה המערבית ובחובות הערים הישראליות. הרצח הצבאי הוא מעשה סטרייטי שמבוסס על אחרות הגברים ההטרסקסואלים, על מוצאותיה הברוטליים של תשוקה לא נודעת, ועל החינוך בתוך המשפחה, הקהילה והלאום. יותר מכך, לאורך כל הדורות קמו הומואים נגד המדינה: סוקראטס שנידון למוות על השחתת הנוער ובמאה האחרונה יעקב דה האן, גבריאל גרסיה לורקה, פייר פאולו פאזוליני, ז'אן ז'נה.

ההומו הוא לוחם הגרילה, המהפכן, הטרוריסט, שיש בכוחו לשים לאל את אוסף הפשרות ודרכי הביניים שעליהם מושתתת הברית שבין המדינה לבין נתיניה הסטרייטים. סטרייטים מספרים לעצמם שבעיתות משבר כל שאדם יכול הוא לגייס את כוחותיו הדיים, לעשות מעשה אנושי רגיל ולערוך שינוי קטן; אנחנו ההומואים לא מאמינים בכוחם של מעשים רגילים, אלא רק במעשים של גדולה. גיבורי העתיד, כמו גיבורי העבר, יהיו הומואים. איננו קוראים לחקיינות של הצורות ההומואיות הקדמוניות - איננו רוצים לחזור לארון או לקומם עולם הומואי שאבד. ההומואיות הקדושה החדשה תהיה תוצר של עולם ההומואים שבו אנו חיים כיום. אבל את העולם הזה יש להכיר, ולהמציא את קיומנו בו כהומואים. עלינו ללמד את עצמנו להפוך להומואים - לפענח את התצורות ההומואיות הקדמוניות שטבועות בנו ולשחררן אל העולם. לזהות את מה שאנו כבר יודעים, כמו שילד לומד לדבר, כמו שגער לומד להזדיין, כמו שזקן לומד להכיר ולאהוב את מיחושיו. להתאמן בהומוסקסואליות ולהשיג אותה מחדש.

ביום אפור באמצע השבוע הגיעה המעטפה הראשונה, בתוכה פיסות של דבר מה שת-חילה לא חשבתי למיוחד או יוצא דופן, אלא סתם לעצם ממשפחת הפלסטיק הבלתי יוצא דופן או מיוחד, ורק לאחר שהאכלתי את טוני הכלב, יצאתי איתו לטיול ברחוב המדולח וחזרתי מהטיול רטוב ומרעיד, הבטתי שוב בפנים המעטפה, ונוכחתי שלא היו אלה שביבי פלסטיק בתוך המעטפה שחיכתה לי תחת חריץ המכתבים בדלת, כי אם שמונה או תשעה סהרונים ציפורניים.

הבטתי ארוכות בגזרי הציפורניים, בקימטוטי המעטפה שהיתה חפה מבולים וממילים, והגעתי למסקנה המטרידה ששולח המעטפה המקומטת, חסרת המוען, מלאת הציפורניים, לא השתמש בשירותי הדויטשהפוסט, אלא הגיע עד לביתי, עלה לדיוטה השנייה מבלי לדנדנן בדלת הכניסה ושלשל את מעטפתו, כנראה בזמן תנומתי נטולת החלומות, אל תוך חריץ המכתבים, ואילו זו, המעטפה, השתלשלה לאיטה ודאתה אל רצפת העץ בנוכחות שני עדים בלבד – טוני הכלב ומשלשל המעטפה עצמו, ועם מחשבה זו בתודעתי נטלתי אספיקציה – קפליה גנרית של ויאגרה שניתן לרכוש דרך הרשת וללא מרשם – התיישבתי מול המסוף ופתחתי את חלון האתר בו חיכו לי הטריקים.

כל ערב וכל בוקר מחכים הטריקים באשנביהם הקטנים והמסומנים בשמות בדויים, הזין בידיהם – חלקם כבר ללא עליוניות וחלקם כבר ללא תחתוניות – במצב של זקיפות. חלקם לבושים חגיגית ברתמות של עור שחור ונוצץ או באוכף, מוכנים לבואו של אני, שראוני כבר באי אילו סרטים וקטעי סרטים אשר מסתובבים בחללה האינוסופי של הרשת, שהוציאו את שמי למרחוק והאדירו את גופי ואת יכולתי ועשו שאתפרנס בכבוד – אמנם בעבודה קשה – ממש כמו זו שעמדתי להתחיל בה את יומי – וככל שהלך הזמן והזקין, וככל שליבבתי את עצמי מול המצלמה במחשב והטריקים שבאדיבותם ובהערצתם שילמו בכרטיס אשראי ושילשלו עוד ועוד יורואים לתוך חשבון הבנק שלי, שכחתי ממנה, מהמ-עטפה, ומנגיעתה הרופפת כביכול לחיי.

כשסיימתי את עבודת הבוקר, התחלתי את יומי כראוי וכמתבקש וירדתי לבית הקפה שבו אני שותה קפה ונותן לטוני להסתובב בין טיפות הגשם – אם גשם יורד – ובין פתיתי השלג – אם שלג יורד – וקורא ספר.

אי-מי עשוי להיות מופתע מכך שאני מעביר את זמני הפנוי בקריאת ספרים ולא דווקא בשיטוטים מקוונים, באפליקציות או בפתרון תשחצים בעיתון – שכן איני נראה כמי שנמנה על הקוראים. אין לי את הקלסטר – כמו שאומרים – של אינטלקטואל צמא ידע, ואלה המכירים אותי ועובדים איתי כמו רודי ודניאל, אף הם לא יודעים על אהבתי לקריאה ומתארים לעצמם שכשאני מופיע בסרטים או בסרטונים, או יוצא לפגישות אצל טריקים בביתם (לפעמים אפילו רחוק מהעיר, פעמים אף עד האנובר ופרנקפורט אם-מיין, היכן שאני מתבקש לגלח את כל גופי כולל גבות וישבן, ולעתים מתבקש לבלוע דג זהב בעורו בחיים) אני נעלם מהקיום הממשי, וכמו צלם מתמקם באחד מחדרי הבית ומחריש עד רדת החשיכה. אף חברי אינם

מעריכים את אהבתי לקריאה, למרות שקריאה היא אהבתי העתיקה, והשפה משכרת אותי ומענגת אותי ומשפילה אותי לפעמים אף יותר מהעבודה עם הטריקים, והשפה גם מתגמלת יותר מהטריקים כי היא עשירה יותר אפילו מהעשירים שפגשתי ואכזרית פי כמה. לפעמים קורה שמכרי הזמינים, איתם אני עובד ומתרוועע לעת מצוא כמו דניאל ורודי אומרים: "למה אתה מדבר ככה אחי. דבר רגיל אחי".

כי השפה שממנה אני משתכר ושאותה אני חוגג בתוכי בורחת מפי מבלי רצון, באופן שאינו שונה מצואה שבורחת מהגוף – בעיקר שלשול – או שאיבר גברי יוצא מהחלחולת – אותו רגע בו המלאות כמעט בלתי נסבלת אך בו בזמן מענגת ומבשמת – והאוויר הקר תופס את מקומו, ובמקום שהיה ישנו נהיה פתע אינו – כך בורחות לפעמים המליצות בצורת מילים מפי, ואני מתעלם מכך או מתכחש להן וחוזר לסורי.

כשאני בחברתם של דניאל או של רודי – בדרך כלל בלילות, כשאנחנו רוחפים על כנפי האספיקציה בשילובים וריקוחים עם מקפיצונים או קוקאינה, או כשאנחנו עובדים יחדיו – אני כשחקן הראשי לרוב, רודי על המצלמה ודניאל מפיך ומביים ומצלם (אם אפשר לתאר את עבודתו של דניאל כעבודת בימוי, שכן את רוב הבימוי, כביכול, אני עושה לעצמי, והתמונה מתפתחת לאיטה כדרך הטבע, לפי חוקי הכימיה, כפי שנהוג לא מור, אשר נוצרת ביני ובין שחקן או שחקני המשנה אשר לצדי או מעלי או מתחתני), את השפה אני שומר לעצמי ככל שאני יכול, ומנסה לא לפלוט אותה ולבגוד בחלל החילוני שלנו, שלי, של דניאל ושל רודי, ואולי אף יותר מכך מִתְשַׁש לטמא את השפה ששייכת גם היא למשולש – אך משולש אחר – משולש קדוש שאינו קיים כבר למעלה מעשר שנים, משולש שרק השפה משמרת בליבי ובחיי, ולעיתים קורה בימים אפורים וקרים על הוב-רכטשטראסה, ימים שבהם גם השלג בחיבוקו הצחור לא יפיס את הקור, שאני הוגה בהם ותוהה לגבם – אבנר, מיכה – ומדמיין את מקום הימצאם בעולם ושואל את עצמי האם הם יחדיו או לחוד, האם הם עצובים, מוגשמים או מאויינים, והאם הם חושבים גם עלי באותה לשון שיצרנו שלושתנו.

שהרי השפה שלי, זו שאני אוהב וזו אשר מענגת אותי כמו אהובה או אהוב (יש לומר אהוב), ובזכותה אני יודע מה זאת אהבה, השפה שלי לא באה אלי בשלמותה עם ימי ילדותי אלא נוצקה בי קמעה קמעה מפיו של מיכה המשורר, והיא נלמדה כשטיילנו שלושתנו, אני אבנר ומיכה בהרי השמריה או בוואדיות יהודיאה וראינו את הכוכבים נוצצים-זוהרים, רומצים וככים ונדלקים מעלינו, וכשאבנר הסביר לנו על קיומם של הכוכבים ומיכה זימרר בלשונו על מהותם של הכוכבים והיינו בני שש-עשרה ואוח קרא.

כבן שש-עשרה קראתי רק מותחנים בהם רצח או אונס או גניבה של ענק הלהיטו את יצרי, ואל שירתו של מיכה ושפתו הרביקה של אבנר תירגמתי את הסיפורים שקראתי כך שיצרי התלהטו אף יותר בעת שיטוטינו בין גבעות הטרשים, ושפתם, שעם הזמן הפכה גם לשפתי, התערתה והתמזגה במאגיה רעה שחיממה את חלצי והטביעה בדבש את אוני.

אני גדלתי ללא שפה.

בצעירותי נסענו כל המשפחה – משפחתי שלי שכוללת אמא ואבא ואח ועוד אח (היינו מלאי אחים – בכל כיון אליו פניתי נגלה לי אח – לפעמים מתקלח לפעמים משחק כדורגל), לצפון אמריקה הצפונית למען עסקיו של אבי, ושם בין אנשים ובין יערות וטוטמים אשר נבנו לפנינו על ידי האמריקאים הקדומים, לאמור האינדיאנים, שם גדלתי ללא שפה מלבד שפת חול איתה ביקשתי כוס מים או את רשות המורה לגשת לשירותים, ובה צעקתי בכאב כשאחד הילדים החליט להכות או לתחוב מברשת שיניים אל תוך עכוזי (כמו שקרה שנת תשעים וש"ל) – אז שימשה אותי אותה שפת חול, אשר איתה גם קראתי בכאב וגם נאלמתי כשאת רזי שמרתי לעצמי.

הנה כי כן רוב רובה של אותה התקופה דממתי, ורק למען שתייה ומזון פתחתי את פי ובמדרסה שמרתי על שתיקה וחשבו ואף ידעו כולם שהייתי טיפש ואולי אפילו מפגר והתייחסו אלי בזלזול ולעג וחלקם ברחמים, אך בליבי, על אף שתיקתי, התעבו מחשבות ורגשות חסרות מלים.

כך זה היה עד אשר מצאתי את הספר **יונקי הדבש** מאת הסופרת העבריה דבורה דה-שליט בספריית הורי, ספר הרפתקאות ואימה לבני הנעורים שנכתב באנגליה בשנות החמישים והוד"פס במהדורה מחודשת בשנות השבעים, ובספר הזה קראתי, פתוח מתחת לשולחני בשיעורי האריתמיקה ובשיעורי דברי העמים והבנתי אל-נכון וניסחתי לבסוף את מחשבותי, וידעתי שפשע הוא אוצר המילים שלי וחרדה משקלי ותשוקה לשניהם – המקצב, וכמעט שסיימתי את הספר (מאז ומעולם קראתי לאט וכתבתי לאט אף יותר) כשתפסה אותנו סופת ציקלון עת חזרנו מהמדרסה, ובעודנו באוטובוס התלמידים היא גחה, הסופה, בצידו השני של הרחוב, עקרה בתים והרימה מכוניות על יושביהן שנשפכו על הכביש כמו חול מנעל, וצרחות של אימה, הפתעה וזעזוע החרישו אזניים, ומבעד לחלונו הפתוח של האוטובוס נשאב ספרי ונישא אל על אל עוץ, ומעולם לא הזדמן לי לקרוא אותו עד סופו, וסופו של **יונקי הדבש** נשאר חידה בעיני, וחידה, לפיכך, היתה, אפשר לומר, למהות חיי, ופתרון החידה הוא איפוא בעברי.

באותם ימים אילמים נסחפתי למאגיה הסודית והאפלה של מרחבי צפון אמריקה הצפונית, שבה הרוח מסעירה את העשב ועצים אדומי גזע וקופים ואיתנים מעל העולם עומדים בגאון, והכוכבים קרים ומרוחקים, ובין היערות האינסופיים דרים ישויות ושדי ענק כגון הוונדיגו, אשר נודמן לי לראות את ירד השלג הראשון שראיתי בחיי, ובזמן שישנתי אותו לילה, מתוך ערגה לראות שלג, העיר אותי גופי מתרדמת, וקמתי וניגשתי להביט מבעד לחלון והשלג הלבן ניצנץ ושיקף את אורות הרחוב, וניצנץ ושיקף, כך נראה, גם את עצמו – כי היה הלילה זוהר בלבנבנות חלבית בהירה – ובין עצי העד מבעד לחלוני ראיתי את הוונדיגו עומד לו טמיר, חובק בתוכו את כל היער ואף את העיירה הקטנה שבה דרנו – כמו פצע בעורו היתה – אך בעיני לא היתה שנאה ולא רחמים עצמיים או משטמה, אלא שוויון נפש קפוא ומצמרר וידעתי שעלי לכבדו, וכרעתי ברכ והנמכתי ראש מול ישות היער, ומילמלתי אי אילו מילות הוקרה וברכה שאיני זוכר כעת, שכן היו בשפה זרה ולא נודעת שאדם לא דיבר בה מעולם.

כאשר כבר חזרנו לארצישראל אני ומשפחתי, ונרשמתי למדרסה כדי לסיים את חוק

לימודי ולא הכרתי אף אחד ולא היה לי חבר לעת משחק, הייתי לוקח את אוכל הפסקת הצהריים ובורח לחורשה, בה יכולתי להיות לבדי, ושותפי היחידים היו נערים מרדנים אחרים, יוצאי הדופן, אשר גם להם הרע הבילוי בין שאר הבריות והיו ישובים בחורשה ומעשנים סיגרט ומדברים בינם ובין עצמם בשפה שהייתה מאוד דומה לשפת החול של המדרסה אך שונה ממנה בתכלית.

אני אהבתי לשהות בחברתם, רואה ואינו נראה – שכן תמיד תפסתי מקום מאחורי כמה עצי איקליפטוס שמנים – ואם הבחינו בי לא נתנו סימן. ויום בזמן של בין השיעורים הייתי הולך אל מקומי הסודי עם האוכל הארוז ומקשים לשפתם, אשר נראתה לי קרובה יותר לשפה בה ראוי שאדבר, שכן היא נטפה, למרות חוסר נסיונים הגלוי ועול ימיהם, רמיזות לפשע ומתיקות.

כאשר סיימתי את האוכל שנארז בבוקר על ידי אמי בנייר שעווה, וקימטתי את המעטפת לכדור והכנסתי לכיס התיק, והפשלתי את מכנסי הטריינינג שלבשתי והחיליתי לשפשף ולעסות וללכב את איבר מיני שמאז שראה את אותם נערים בני שלוש-עשרה מעשנים ומדברים מבעד עיני, קפץ וזע, וכך עשיתי עד ששינה הפעמון את צלצולו והחלו התלמידים לחזור לכיתתם.

באותם ימים הייתי רק בן שלוש-עשרה בעצמי וטרם נפלט לי הזרע מהמין, ממש כפי שאף מילה לא נפלטת לי מהפה, ולכן הפורקן המלא לא היה מגיע והייתי מאושר.

באחת מאותן הפסקות ניגש אלי לאחר הצלצול נער בגילי ובידו ספר ושיערו שחור וגם עיניו שחורות היו, ובלא אומר אחז בי בידו הפנויה והביט בעיני בזמן ששיפשף למעני ואני ליבי קפץ וזע והבטתי בעיניו חזרה וזו הייתה הפעם הראשונה שנפלט מיצי בעת סיום ובצבע חום בהיר הוא ניתז על ידו של אותו זר, וצר לי בשופכה כאילו נפלטת להבה, ורגלי התרככו והייתי מוכרח להישרע על האדמה. מנקודת מבטי החדשה ראיתי את הילד הזר מנגב את הפלט על מכנסיו ואת השארית שלא נספגה במכנס מלקק עם לשונו ושפתיו מחייכות, והולך לו לדרכו, אבל לא בחזרה לשיעור אלא לפינה מרוחקת יותר בחורשה – אל תחת עץ איקליפטוס גבוה – ושם פותח את ספרו בעמוד אשר סומן עם אגודלו וחוזר לקרוא.

לאחר ששבו אלי חושי ויכולתי להרים את עצמי מהאדמה ולנקות את האדמה ואת עלי השלכת אשר נדבקו למכנסי ולהעיף את הנמלים שנאחזו בשיעורתי ולעסות את עכוזי שנמנע תחת משאו, קמתי וניגשתי לאותו נער שישב תחת אחד עצי האיקליפטוס וקרא בספרו, ושאלתי מה הוא קורא ותשובתו הייתה:

זהו הספר האהוב עלי. קראתי בו כל כך הרבה פעמים אבל אינני יודע מה תומו ולכן אני לא קורא בו ממש כעת, אלה רק מתבונן בו, שכן, כפי שאמרתי, כבר קראתי אותו מההתחלה ועד החלק האבוד, שאותו קראה אמי בזמן ששטה בין איי יוון ובעת משב רוח איבדה אחיזה והחליקה. אבי היה לצידה והיא כמובן מיהרה להושיט לו ידה שיציל אותה מהנפילה, אך היד שהושיטה עדיין אחזה בספר, בספר הזה, ואבי תפס בדפים ומשך את אמי חזרה לסיפון אך הספר נקרע, ובידיו של אבי נשאר הספר שאמי הספיקה לקרוא, ועם אמי נלקחו למצולות הדפים שטרם הספיקה לקרוא, ולא גופתה ולא שארית הספר נמצאו.

מורן

אלסטיות: זוהי המידה הנאצלת ביותר בעיניו של מורן. את המילה הזו הוא מגלי-גל בראשו כשהוא צועד מדי יום בין ערמות פסולת בניין וכלי רכב מסחריים, בחזרה מה-מקום בו הוא עובד. אחר כך הוא ניגש לראי, מתפשט, וסורק את העור שבאזור הצוואר והשכמות שלו, כדי לוודא שנותר גמיש ומ-בריק. אם הוא מבחין בגבשושית או ביבלת, הוא ממחר למרוח עליה חומר מתאים.

מצד שני, הוא נחרד גם מאותם הומואים בני גיל, שמספיגים את פניהם בכמות גדו-לה כל כך של קרם, עד שבהמשך היום נק-בוביות עורם מתרפות ומתרחבות ומפרישות מין חלב שומני - כמו אותם זוחלים טרופיים הפולטים עם רדת הערב את מיץ המרה של החיות שאותן אכלו בצהריים. לכן הוא מק-פיד למרוח כמות מדויקת, מדודה, של נו-זלי טיפוח סינתטיים ככל הגיתן, חלקלקים ופשוטים, "נוזלים יבשים" כמו שהוא מכנה אותם בינו לבין עצמו.

חומרים סינתטיים בעלי מרקם חלקלק: מורן מתבונן בהם בהערצה ובקנאה. לשוב למצב המינרלי, הטהור ביותר: זה מה שהיה רוצה. בדרך כלל, הוא מעדיף שלא לקרוא ספרים מעמיקים מדי, ונוטה למה שנקרא easy reading - ספרות אמריקאית איכו-תית למחצה, שאמנם אינה שטחית ממש, אבל עוסקת באנשים צעירים, נקיים, ובכל אופן "לא מרגישה כמו ממחטה ספוגה בנ-זלת ודם". לכן הוא בכלל לא קורא ספרים שנכתבו על ידי נשים ומתרחק גם מרומ-נים קלאסיים, שמשעממים אותו. פעם היה מסוגל לסבול את להפך של ז'וריס-קרל

מאז, כשאני קורא, או לפחות מתבונן בספר הזה, אני מהרהר בכל הדברים שאמי מעולם לא אמרה לי, ומהרהר באלפי ואף מליוני הסופים האפשריים או הבלתי אפשריים של הסיפור. הוא הרים את הספר לפני וכותרנו הייתה תעלומת הים האיגאי מאת דבורה דה-שליט.

הנער שפגשתי בחורשת העצים מאחורי אולם ההתעמלות היה מיכה, ודבורה דה-שליט, הסופרת העברית אשר התגוררה - כמאמר דברי התקציר בעמוד הפתיחה של הספר - בלו-נדון, הרוותה את השיחה הראשונה שלי ושל מיכה, ונפגשנו בשנית ובשלישית בחורשה מאחורי אולם ההתעמלות במדרסה, ולאחר גמר יום הלימודים נפגשנו בבית העלמין הישן מחוץ לעיר, במקום שבו ניתן לראות את תהילתם של הרי הטרשים של יהודיאה וישבנו בלי-לות החמים ובלילות הקרים והתבוננו בצוותא אל עבר הגבעות הצהובות והיבשות ואל עבר המסגדים וצריחיהם הנישאים במרחק, ובלילות שלאחר מיתה חפרנו באדמה הטריה וקילפנו תכריכים מעל גופות מתקררות והתכסנו בהם והתקדשנו בבשמיהן.

עבר וחלף הזמן, ומבני שלוש-עשרה הפכנו לבני חמש-עשרה ושערות כיצבצו על עורינו הדק - במרכז החזה אצלי, ומתחת לעצמות הבריח אצל מיכה - ושיער מקורזל ושחור במפ-שעותינו, ושיער שחור ועבה בבתי שחינו והבטנו וחקרנו את השערות האלה והירחנו אותן ומיששנו אותן באצבעותינו, וזה הזמן לספר לקוראים שמלבד אותו יום בחורשה מאחורי אולם ההתעמלות במדרסה, לא נגענו אחד בשני באופן של קירבה, שכן התפתחה בינינו אהבה שהיא שונה ונעלה וגדולה ואדירה מזו אשר סיפוקה מתאפשר באמצעות החושים או בנשיקה.

האהבה בינינו היתה אחותם של הערצה והערכה וכבוד, והקרבה בינינו היתה יותר מקרבה, ועד מהרה חלקנו חלומות בלילות ונפגשנו בעת חלום והמשכנו את השיחות שאותן התחלנו בחורשה או בבית העלמין, ואם מיכה חברי חתך עצמו בתער - בכוונת מכוון או במקרה - הייתי אני מדמם ממקום פציעתו, וכך גם להיפך.

מאז ואילך כשקראתי בספריה השונים והמשונים של דבורה דה-שליט, מיכה גילם את הגיבורים ואם הגיבורים גיבורות היו, גילמתי אותן אני, ומיכה היה המדריך או המציל או השותף או האויב הנחשק של הנשים שבהן אחזתי כריבוק.

בבית הקפה הפינתי שעמד כנגד הרוח הסיבירית שנשבה מהמזרח, תחת מעטפת עננים כבדה ואפורה, בעוד האספיקציה של הבוקר ומשקאות הלילה אשר הביאו עימם רודי ודניאל כהרגלם בחודשים האחרונים, נתעכלו בבטני חרש, ובעוד חלצי וגפי עדיין דאבו מהמשגלים הנסוגים של אמש, ההרפתקאות שקרו לי בין דפיו היבשים, הצהובים והדקים של ספריה של דבורה דה-שליט נבעו שוב בתודעתי, ובהם עסקתי כשהבטתי בטוני מתבונן בי לוגם מהקפה. אין כמעט צורך לציין שמהמעטפה הלבנה ומגבב הציפורניים שבתוכה שכחתי אחרי שזרקתי לאשפה וניקיתי את הבית מנייר ניגוב אשר היה מפורז בפינותיו, וניקיתי גם את ראשי ממחשבות מיותרות על מיכה או על אבנר ושקעתי ונתתי לגופי לנוח ולשרירי להחלים ודמינתי אותם מתנפ-חים ומתקשים ומשווים לגופי עוד מיופיו אשר בזכותו משלשלים זרים מזומנים לקופתי.

הויסמנס - דיוקן מעורן של בן אצילים חלש ומנוון, המאיר באור צונן את חייו הסטאטיים, היגעים. כאילו היה זה אק-ווריום של דגי מעמקים חיוורים, הוא מע-לעל מדי פעם בספר, ומדמה את פרצופו שלו ממוסגר בתוך שורת הדיוקנאות של משפחת אצולה שוקעת.

כשאיוה מאבטח מזחיל את ידו על הבטן התחתונה שלו, מורן נמלט למחשבה להיוולד לשושלת אצילים: לגדול בעצל-תיים, מפורכס, רבוץ בתוך בדים כבדים, חופשי לגמרי לעדן, בחושך, הרגלים מע-וותים. אבל ככל שהוא מחבב את אותם צעירים מעודנים, פרחי הצל הענוגים של סוף המאה התשע עשרה, המחשבה עליהם מעוררת בו אי נוחות לא נעימה. המחור-כים, חזיות הגברים, הפודרה - כל אלה מזכירים לו את סבתא שלו. הוא חושב לעצמו שגם מעיל הפרווה המכוער שהיא לובשת לא נחשב מכוער כשקנתה אותו. הרעיון שיום יבוא וגם סגנון חייו המצומ-צם והמדויק ידהה וייחשב למיושן מדכאת אותו. מה שגוסס דינו להירקב חשב. כדי להישאר ולא להתכלות עליו לנוע; הס-טאטיות של תקופתנו היא דווקא התנועה התדירה, הכספיתית.

מורן ביקש תמיד להינתן קדימה; לכן הוא מעדיף קולנוע על ספרים. אפילו לא קולנוע: יותר ויותר הוא מוצא את עצמו מתהפנט מאותם זרמים סמיכים, חסרי ריח, ששוטפים את המרקע בפרסומות ליוגורט או לתכשירי גילוח, ואז מתפרקים לקי-לוחים של מולקולות נוקשות וצפידות. בסיוען של הפרסומות האלה, מורן פיתח

אמצעי התמודדות מחשבתיים עם כל אחד מהנוזלים שמופרשים בכל זאת, מדי פעם, מגופו. כשנחתך בגילוח, למשל, הוא חשב על הגופיפים הקטנים שהרכיכו את זרם הדם בסדרות החינוכיות שראה בבית הספר. בדרך לא ברורה, המחשבה הרגיעה אותו. הוא הבין שהוא לא יכול למות.

ומה לגבי זרע? מורן שמע שלפריחת החרוב יש ריח של זרע, והמחשבה על כך הגעילה אותו, אך הוא אף פעם לא הריח חרוב בעצמו (מאז ומעולם, כבר בבית הספר היסודי, ידע שאין לו מה לחפש מחוץ לעיר). לעומת זאת, מאז שפלט זרע בפעם הראשונה, אולי בגיל אחת-עשרה, הבחין בדימיון בין הריח שהפיץ הנוזל לבין ריח אחר שהכיר היטב: גם למי הבריכה המוכרים, השקוי פים-סטרייליים, היה ריח נעים של זרע. וכך, כשהוא מזדריין, מעדיף אסף לדמיין שמגור פו ניתז כלור טהור, נדיף ורעלי. רק לעתים רחוקות מבזיק בזכרונו איש שמן שראה פעם ליד המלחחה של הבריכה כשיצא מהמקלחת ככפכים מזהמים, והמים נטפו על גבי השיער הסמיך שעל בטנו.

יוסי

רובו המוחלט של העולם יודע על יוסי רק שלושה דברים: הוא הומו, הוא שכיר והוא נודניק. העובדות האחרות עשויות להשתנות, או להתחלף אחת בשנייה: הוא יכול לעבוד במשרד הדואר, בארכיון המיקרופילמים או בלשכת הבריאות הממשלתית (כל מקום שמידי ריח של נייר ושל כלכלה קיינסיאנית); הוא יכול להיות גבוה, רזה מאוד או ממוצע לחלוטין; הוא יכול לגור ברמת גן, בחולון או בשיכון דן, אבל אף פעם לא בשדרות ח"ן או בנווה צדק. מבחינתן של העובדות במקום שבו הוא

מועסק, יוסי הוא ההומו היחיד שהזדמן להן לראות, חוץ מהמעצבים האקסצנטריים שמ"תארחים לפעמים בחלק האחרון של תכניות הבוקר. אך בשונה מאלה, אין בו שום תכונה מרתיעה במיוחד או מושכת. להפך – צורת הקיום שלו, מבחינתן, מבוססת בעיקר על היעדר: מיד ברגע הראשון הן מבינות שזוהי לא אישה (בכך קל להבחין) אך גם שנוכחותו אינה מצריכה את אותה ההתאמה של ההתנהגות שמעניקה משמעות לנוכחותו של גבר. מכאן, שיכלו לראות בו מין רהיט, לולא ניחן בקפדנות קפריזית והרבה להתווכח בקולניות. כך או אחרת, הן התרגלו אליו מזמן, אולי כי לא ניסו אף פעם להבין אותו. ולא שזה מורכב – הוא מעולם לא התיימר להיות אדם עמוק.

ילדותו היתה עשויה להיות סטנדרטית, לו רק היתה מסתיימת בזמן. אך יוסי התעקש למשוך אותה מעבר לתקופה הרצויה. הוא חש בנוח עם תפישת המציאות של הע"שור הראשון לחיים, על פיה העולם פועל ביעילות ובקוהרנטיות למרות שאין בו מין. "אין טעם להוסיף ישים מיותרים", חשב. הרמזים הראשונים לקיומו של הקרחון הזה מתחת לפני המים הותירו אותו אדיש. אחר כך הוא נבהל, והשתקע בפעילויות שהבטיחו סדר והיגיון בסביבתו הקרובה. "אם הרבה, אז רק מאותו הדבר", לחש לעצמו; ריבוי של איכויות הוציא אותו משלוותו. וכך, בגיל שמונה-עשרה, הצליח לסדר מספיק את ארון הבגדים שלו, ואת עולמו בכלל, כדי שיוכל סוף סוף לקלוט לתוכו גם את המין; אך רק עם גברים כמוהו.

כיוון שהתנגד למטאפיזיקה מכל סוג, וההבדל בין מה שלא קיים לבין מה שסמוי מן העין גרם לו לבלבול, בחר לחשוף מיד את העדפתו, ומאז הוא מרבה לדבר עליה במקום

עבודתו. לדעתו, הכניע את המין, והעמיד אותו במסגרתו של סדר הדברים היומיומיים, יחד עם התיקיות, הסכום והמצעים. בשעה חמש בערב, למשל, הוא ממחר לנעול את משרדו ומסביר שהוא ממחר לגן העצמאות. פעם התלונן שהוצאות על נערי ליווי אינן כלולות בשכר.

הוא מאמין בנחיצותם של מוסדות דמוקרטיים, המבוססים על ייצוג היררכי מדורג ככל הניתן. המנהיגים כמעט ולא מעוררים את דמיונו, אך הוא אוהב לראות את המוני המצביעים מתכנסים באולמות, לבושים בחולצות צווארון. לכן, בימים בהם אינו הולך לגן הציבורי, הוא נדחק לשיבות הפתוחות של אגודת ההומואים והלסביות, או של מרכז מפלגת העבודה, או אפילו של לשכת המהנדסים. מבלי להתבלט, הוא מתמקם בנקודה שמאפשרת להשקיף על ההתרחשות בכלליותה, ומתפעל מהמצב החד-פעמי בו הריבוי המטרדי של תכונות הנוכחים (מקום המגורים, התספורת, העיסוק) מאבד לחלוטין את משמעותו לטובת שוויון דמוקרטי מוחלט.

אזרח פעיל, עובד מסור, טוב מזג: מכל בחינה שהיא יכול היה יוסי לגלם את האידיאה הרפובליקנית בפיתוחה המושלם. נידחותו החברתית אינה אלא אינדיקציה לנוכחותם המזיקה של משקעים קדם-רציונליים מאחורי מראית העין של עקרון השוויון הדמוקרטי. מהצבא, למשל, הוא התאכזב כשהתוודע לחוסר האחידות שבארגון והמבנה של היחידות השונות. "ידעת שלסגן אלוף בשלישות יכולים להיות פחות מחמישה חיילים, ובגולני לפעמים חמש מאות?", שאל שוב ושוב את האפסנאים האחרים בבסיס הנ"מ בו שירת, עד שהעיפו אותו על חוסר התאמה.

אסף

מה הניע את אסף, מפקד קורס בבית הספר לקצינים, להירשם כשנתיים לאחר שחרורו מהצבא לחוג לפילוסופיה באוניברסיטה? מאז גיוסו נבדל משאר החיילים בגישתו הרצינית והמעמיקה לב"עיות שהציב בפניו שירותו הצבאי. "מטול זה לא סתם, אתה מבין? לכלי הזה יש היסטוריה. מורשת", היה מסביר בחשיבות לכל מי שישב לידו בזמן ההכנה למסדרים, ומתאר איך שינתה חוליית הרתק את פניהם של קרבות שונים בשנות השבעים, שאת שמותיהם אפילו המ"מ לא הכיר. גם בסדרות חינוך, בשעה שחבריו קלי הדעת היו ממחרים לשק"ם, נהג אסף להישאר בחדר ההרצאות ולשוחח ארוכות עם המילואימניקים כסופי השיער של המדור לידית עת הארץ, על מלחמת ההתשה או על דוקטרינת הלחימה הסובייטית.

אחר-כך, כשהוסמך להדרכה (בין השאר בשל אופיו העיוני), נאלץ לאמץ לעצמו חזות נוקשה ונחרצת יותר, לנוכח הלגלוג הקל שזיהה במבטיהם של חניכיו מחטיבות החי"ר. רק מש"קיות החינוך ידעו שהוא בחור מקסים: אחת לכמה שבועות היה פוקד את משרדן, מעלעל בספרים החדשים שנוספו לספריית ההשאלה הקטנה ומחווה את דעתו על הסרטים האחרונים שיצאו לאקרנים, כל זאת תוך שתיית נס קפה עם חלב. בשלב זה עדיין לא כרסם דבר בביטחונו האינטלקטואלי, והוא היה פנוי כל כולו ל"התמקצעות אג"מית". לפעמים, בזמן תדרוכים משעממים שהעבירו קציני המטה הגבוהים, נזכר פתאום באיזו דמות של קפקא, ותהה אם מישהו ממאות לובשי המדים שישבו באולם מכיר אפילו את שמו של הסיפור. לא, השיב לעצמו. ישנם אולי קצינים העדיפים ממני

הספד לפאדי עלון | יותם פלדמן

אַנאַ, תּוֹר בָּךְ, נָעַר! אֵין טוֹב בְּדָבָר זֶה שְׁאַלְתָּ!
יַעַן תִּכְבֵּד הַמְשָׁאת מְשָׁאתָה - בְּגִילָךְ לֹא תוּכַל לָהּ!*

עיני סוס טיפשות מרקדות בחוריהן, ניבי סוס צחורים נחשפים נוכח עיני הנער. רגלי הסוסים, רצועות מרהטי הלילה, מתנודדות בגלי צהלה. צחוק הסוסים - מוכי שיגעון - מנסר באזני פאתון, הנער שלא אבה לשמוע לאביו, שרצה למשול בסוסים בדהרתם בין מזרות השמיים. הוא משתהה, לובש לאטו אדרת אדומה וכפפות לבנות, מורד בעיניו את המרחק שעליו לגמוע אל השמש. חלקי גופו מתרככים - רגליים סנפירי אמנון, עיניים גושי חומר אפרפרים, כפות ידיים כרוביות רכות. גופו שואף מעלה, אל האוויר הקל, יותר משרגליו שואפות מטה אל הקרקע הכבדה. מהצד מביט אבא שמש, הורן של השעות, הדקות והשניות, של החום ושל הקור, של ממשלת היום ושל ממשלת הלילה וגם של פאתון, בילד העיקש. הוא מביט בבנו ויודע את סופו - הסוסים חזקים, המאורות רחוקים ועור הנער דק. אך כעת גורל פאתון, הנער חסר הנסיון, שקול כנגד גורל העולם כולו. אם יוסיף הנער להשתהות, אם המרכבה לא תצא לדרך בזמנה, אם השמש לא תבער, השחר לא יעלה והעולם ישקע בתרדמה של לילה נצחי. הסוסים מתפוצצים מצחוק.

אַפֶּס תַּנְעַר קֶפֶץ אֶל הָרֶכֶב הַקָּל וְעָמַד בּוֹ:
אֶת הַמּוֹשְׁכוֹת הוּא תּוֹפֵשׁ בְּשִׁמְחָה וְנִפְשׁוֹ יִשְׁעֶשֶׂע בָּן

אני לא צריך שיספרו לי מי היה פאדי עלון, הילד הדוקר מירושלים, ראשון לילדים רבים שבאו אחריו. פאדי שדקר ילד אחר, יהודי. הילד היהודי חי, ואילו פאדי שוכב תחת עפר בית הקברות של עיסאויה עטוף בנשיקותיהם של נחשים מחורצי לשון ושל חברים מתים, נקבר בעננה של שמועות מתוקות, בסיפורים שבכוחם לעורר לחיים את תפוחותיהם של מטפסי פרא טרופיים מעל אדמת הקברים. אין לי צורך ברינונים על פאדי, בסודות שממתיקות מפה לאוזן הויאז'ות בשדרות תל אביב, בלשון הפיתוי הגמישה של הנערים מוכרי המזכרות ליד שער שכם - כולם הכירו את פאדי, כולם ידעו עליו, בידיעות שאתרי האינטרנט מעבירים במהירות הבזק ממזרח ירושלים ועד המיטה שלי בתל אביב, בכתב הצופן שטבוע בתמונות פניו שפורסמו בעיתון.

אני לא צריך רמזים כי אני יודע מי היה פאדי עלון. ראיתי אותו. ראיתי את זוג העיניים שלו בשעת לילה מחוץ למועדון, ראיתי אותו בשדרות רוטשילד ובחוף עג'מי ובחוף הילטון ובגן הרכבת ובגן העצמאות ובגן האם ובתחנה המרכזית ופעם אחת אפילו על סף מדרגות הבית שלי. ראיתי אותו בכל מקום שבו הרצון גובר על הבושה והאין על היש.

* כל הציטוטים מתוך המסמורפוזות לאובידיוס, ספר שני. בתרגום שלמה דיקמן.

בניווט, בירי ואף בהדרכה, אבל איש לא יג' זול ממני את השכל שלי.

"חוסן אינטלקטואלי": כך כינה את הנכס הזה בינו לבין עצמו. הוא חשב שאם ימלא פעם תפקיד בכיר בצבא, הוא יכניס סעיף כזה לשאלוני ההערכה של הקצינים. אבל אותו חוסן התערער בבת אחת, במחזור השני או השלישי שהעביר. באותו יום הציג לחייליו טיפוס קטלני במיוחד של תחמושת שהיה מסוגל, כדבריו, "לפוצץ ראש של מחבל ממרחק של 200 מטר" וגם "לטחון את הבשר שלו ולצאת מהצד השני". אחד החניכים שאל האם השימוש בחימוש כזה אינו נוגד את אמנת ז'נבה. אסף פקד על החניך להכין הרצאה בנושא הקור האתי של צה"ל. "את הקור הזה כתב הפילוסוף אסא כשר, שהוא אחד הפילוסופים החזקים שיש לנו היום", אמר, והוסיף ליתר בטחון: "צה"ל הוא הצבא היחיד בעולם שיש לו קוד אתי שכתב פילוסוף מהמובילים שיש היום בעולם".

באותו יום אחר הצהריים, כשהתקלח, הגיעה לאוזניו שיחה, שהתנהלה בין שני חניכים שאותם שלח אחרי השיעור לעבודות רס"ר. הם התיישבו לנוח ליד חלון המקלחת, ואחד מהם (גבוה ומעט חיוור) הטיל ספק בי-עילותו של הקור האתי, וציטט מישהו שאמר שערכים אי אפשר בכלל להקנות. אסף כעס כל כך שנאלץ לאונן.

יומיים אחר כך החניך הדעתן עף מהקור רס. אבל הידיעה שמביטים בו מהצד גרמה לאסף להרגיש חשוף להתקפה שאין לו אמצעים להתגונן מפניה. זה היה בלתי נסבל.

הוא החליט שאחרי השחרור ילמד פילוסוף פיה, "במקום הכי איכותי שיש" - אולי אצל אסא כשר בעצמו. ואם, כפי שטען אותו חניך מעצבן, אסא כשר אינו הפילוסוף המקצועי ביותר - הוא ימצא פילוסוף מקצועי יותר ממנו, וילמד אצלו, "עד שיידע כל מה שצריך לדעת".

אחרי הצבא נסע אסף לעבוד במיאמי, אצל קרוב משפחה שהחזיק בקזינו. משם המשיך לטיול ארוך בצ'ילה ובפרו. חודשיים אחרי חזרתו, כבר מצא את עצמו באחד מתרגילי המבוא של הפקולטה למדעי הרוח.

התברר לו שהפילוסופיה קלה לכיבוש יותר משחשב. השיעורים הזכירו לו את הפעולות בתנועת הנוער, שבהן ידע תמיד מה להגיד כדי למצוא חן בעיני המדריכה. המרצים הזקנים והמרצות הצעירות הסתדרו איתו היטב, והעדיפו אותו על פני הסטודנטים הערבים וההומואים המתחכמים. אפילו עם המרצים השמאלנים הוא הסתדר, כיוון שהתמצא טוב יותר מהאחרים בהיבטים המטריאליים של התרבות והחברה. בסך הכול, הוא מעולם לא חשב על עצמו כאיש ימין, אלא השתייך, כדבריו, "למרכז המתון הדוגל בחוסן מדיני".

כעת הגיע הזמן לתאר כיצד אסף נראה. היה לו אף מעט סמוק, ונטייה קלה להתקרחות כבר מימי הצבא, שהותירה מלפנים מצח גדול, סלעי. הוא הרכיב משקפיים, ולבש בדרך כלל חולצת משבצות - שבמשך לימודיו האקדמיים נעשתה בהירה ועדינה יותר ויותר.



הסוסים נמלאים כוח וצחוק, כאילו נכנסו בהם רוחותיו של צבא פרשים שלם, עצום ושי- כור, ואילו פאתון, הנער, הרכב, הנערה הכפרית, מציץ מאשנב המרכבה אל הרקיע המסתחרר. חישורי הגלגלים פוקעים, קרשי הקרון נאנקים, עיטורי הזהב מאדימים, שמן האלים שעל פני פאתון בוער באוויר הלוהט. הסוסים מאיצים את שעטתם, מנסים להשתחרר מאחזותו של הנער, לקרוע את רצועות האפסר מידיו. הוא שומט את הרצועה ומניח לסוסים להוביל אותו. להבות רוחשות תחת גלגלי המרכבה, הרים עולים באש, אגמים נמוגים לאד. פאתון מבקש מן הסוסים רחמים, שיאטו במעט את שעטתם, ששיבו את המרכבה למסלולה ואתו אל אביו המחכה. הסוסים חושפים את שיניהם וצוחקים בפני הנער. הם שבים לדהרתם הפראית. הקרון ניתק מהסוסים ונופל.

להב עולה מן הארץ ראה מלל עבר פאתון:
כל העולם מתלקח - אין פה לשאת את החרב

פאדי עומד על פסי רכבת מול השוטרים ועוברי האורח וממתין לביצוע גזר דינו. זו שעת השחר של הזמיר, אחרי שבילה כל הלילה על חוח השושנה, מקיז את דמו אל עלי הכותרת שלה ואת שירו אל אוויר הלילה, מביט על פריחת הנשמה מהגוף בפרח האדום שהעניק לה;

אָפּס הנער קפץ אל הרכב הקל ועמד בו:
את המושכות הוא תופש בשמחה ונפשו ישעשע בן

הסוסים צונפים וקוצפים, מטלטלים באפסריהם את המרכבה כולה. שמן האלים משוח על פני פאתון, משקלו אינו מוסיף מאומה למשא הסוסים. הם אודמים ומתלהטים, מעלים קיטור מנחיריהם. כשפאתון מתיר את הרסן, הסוסים שולחים את רגליהם והמרכבה מאיצה במסילות הרקיע. הוא מדמה עצמו לנערה כפרית, נוסעת בכיכרתה לתקן שמלה בקריה הסמוכה. הרקבים שחולפים נכחה קדים בברכת שלום, ילדים מלוכלכים מוכרים מקלות סוכר בצדי הדרך, ואילו היא מביטה, נבוכה, מן החלון.

ככל שמאיצה המרכבה כך היא סוטה מדרך הישר, פעם הסוסים מושכים לים והקרון אל השמים ופעם הסוסים אל השמים והקרון לים. עיני הסוסים משתלהבות מהשמש הקרבה והם מטלטלים את המרכבה בחמת זעם מעלה ומטה.

אָז יצחקו הסוסים: פירואים, אאואוס ואיתון
יחד עם פלגון הסוס נחרו להבות אל הרוח

אני רוצה להלל את פאדי כפי שרציתי לשאת שיר הלל לגיבורים הפלסטינים האחרים. לחוטפי המטוסים, ללילה ח'אלד משחררת האסירים, למניסי הטנקים הישראלים מלבנון, לבו- רחים מכלא ג'נין, למרחיקים את הפולשים הלייליים ממחנה הפליטים בלאטה, לאורחי הלילה בבית המלון בירושלים, למניפי הרגלים, למבקיעי חומת ההפרדה, לזורקי האבנים, לשטים על פני ים כדי להביא אוכל לעזה, לכל מי שהצליחו לגייס את אנושיותם כדי להתגבר על מטוסים מפציצים, על טנקים עצומים מלווייתנים, על מליארים של דולרים וטונות של אבק שריפה שנשלחים מכל קצוות תבל.

אך קשה יותר להלל את פאדי, ולא רק בגלל אכזריות המעשה, תקיעת סכין בגופו של ילד צעיר ממנו, אלא בגלל פגומות המעשה, בגלל גמגומו - הוא לא חלק מתכנית, ממחשבה או מת- קווה. פאדי לא תקף את מבצרי הצבא הישראלי, את מגדלי האוניברסיטה היהודים שמעל הכפר ואפילו לא את השוטרים ברחוב, אלה שהרגו אותו בסוף המעשה, אלא ילד חסר הגנה. פאדי רצה שיהרגו אותו אך פחד לשפוך דם, למעט הדם של עצמו. לכן יצא לבדו אל הרחוב המלא בשוטרים. כל מעשהו כוון בדריקנות אל רגע השלמתו, כשהוציאו אותו השוטרים להורג באמצע הרחוב. בגופו של פאדי מתגלגלות רוחותיהם של ילדים מדורות קודמים - ילדי אר-פי-ג', ילדי דגלים ואבנים - שעל כתפיהם הועמסו ציפיות ילדותיות, דמיוניות וכוזבות, של השולחים אותם ושל המבקשים לחסלם. ילדים שכעת מחליפים ביניהם צחוקים ולטיפות. אף על פי כן, אריע לפאדי עלון. מי חוץ ממנו עומד מול אגרופים של עולם ומלואו. ואם לא אצליח להלל את מעשהו של פאדי, אם לא אריע לגבורתו, אריע ליופיו, לפניו הרכות.

משה השקיף הרקב האומלל מן האיתר לארץ:
היא משתעשעת מתחת, הרחק - מה הרחק! - מעיניה

משיכה בוגדנית | יוסי ברטל

פייסבוק, שאותו אני חווה כתחנת ממסר עולמית לניג'וסים פוליטיים, הפנה אותי לפני זמן מה לפוסט באנגלית שכתבה אינטלקטואלית צעירה מרמאללה תחת הכותרת "מדריך בסיסי לפעילי סולידריות" ובו חמישה-עשר איסורים ותוכחות לאקטיביסט הבינלאומי בפלסטין. מדריכים פוליטיים ממין זה משתייכים לז'אנר טרחני במיוחד של טקסטים שהשיח הזהותני של השנים האחרונות הניב. זו גרסה שמאלנית לספרי הליכות ונימוסים ובה טקסטים שאמורים להדריך את הפעילים הלבנים, "בעלי הפריביליגיות" במגוון נושאים כמו "כיצד לדבר עם טרנסים", "מה לא לומר לשי-חורים" או "איך להתלבש ולהסתפר בלי לצאת גזען". בדרך כלל ימצא עצמו הקורא מול רשימת חוקים ותקנות על המותר והאסור, שנכתבות מהעמדה הקדושה של המדוכאת ומכוונות לרוב לאדם הלבן והסטרייט. ואולם, בעוד שספרי הליכות ונימוסים הבטיחו לפחות הון תרבותי בתמורה לקריאתם, המדריכים הנוכחיים מציעים בעיקר דבר אחד: התענגות מזוכיסטית.

למרות הרתיעה הראשונית שלי, הסתקרנתי לדעת אם בכוחי למלא את הדרישות, ולחצתי על הלינק. להפתעתי הרבה, דרישות מעשיות כמו האיסור לעסוק בכיבוש בשום צורה ששכר לצידה או הדרישה שלא לדבר בשם המדוכאים היו מיעוט ברשימה. למעשה רוב האיסורים נגעו לעניינים שבנפש, לרגשות הפנימיים ביותר: כך נאסר עלינו להכפיף את המאבק המקומי למושגי המערב-ביים של צדק, חופש ודמוקרטיה, לעבד את החוויות שלנו בפלסטין באמצעים אומנותיים, לרחם על הקורבנות של הכיבוש, ובשום פנים ואופן לא להחפיץ את ההתנגדות ואת לוחמיה כדי לממש את הפנטזיות המיניות שלנו.

דרישת הכותבת לביטול עצמי גרמה לי להרהר בסיבות שהובילו אותי ורבים אחרים לפעילות משותפת בשטחים הכבושים בתחילת שנות האלפיים ועל ההבדל בין האנשים הממשיים שהשתתפו במאבק לבין הפנטזיה שמשתקפת בטקסט על אותם פעילים לבנים מדומיינים. אין ספק שמושגים מערביים על חופש ודמוקרטיה עמדו ביסוד הזעזוע שחשנו מהכיבוש, ושמראה הכפרים הפלסטיניים תחת מצור צבאי עוררו בנו רגשות של רחמים ואשמה, אבל לא רק תפישות של צדק או של הכרח פוליטי הביאו אותנו לגדה המערבית. אסתכן ואומר שביסוד ההחלטה להצטרף להפגנות בשטחים הכבושים ניצב בסיס מוצק של משיכה, גם מינית, כלפי האחר והאסור.

סקס, סמים ומאבק עממי

הקבוצה המוזרה שלימים תיקרא "אנרכיסטים נגד הגדר" החלה בראשית העשור הקודם כאוסף של פעילות שהרגישו רחוקות גם בתוך השמאל הישראלי הכבד – אנרכיסטים מקועקעים ששנאו את המפלגה הקומוניסטית, בוצ'ות כועסות שסירבו לשתף פעולה עם הסקסיום של זקני השבט, קטינים זבי חוטם שאסרו עליהם לעלות על אוטובוסים להפגנות בלי אישור הורים, פאנקיסטיות עצבניות שהשתעממו בשיבות הארוכות של תנועת תעאיוש וטבעונית בעלות תושיה שרצו לעשות פעולות ישירות כמו בחו"ל. שילוב מהמם של חוסר-נחת, תחושת דחיפות וחוצפה, כיאה לקבוצה בה הגיל הממוצע היה 22. העובדה שדווקא הקבוצה הזאת של סוטות ופריקים עם הרגלים תזונתיים משונים (כל זאת היה לפני גל הטבעונות היאפי) הצליחה לפעול במשך שנים בכפרים ברחבי הגדה המערבית וליצור

הרגע שבו עובר מצטמק ומתקשה ברחם אמו השקועה בשינה, שעות רבות לפני שתחוש בכך, רגע השיא במופע מחול שבו הרקדן הראשי שוכח כיצד לרקוד וקופא מול אורות הבמה ומבטי הקהל. את הדם של עצמו פאדי לא חשש לשפוך, אך הוא מנסה לדחוק את גזר דינו, רוקד כשיכור (ממי למד את הריקוד הזה?) על פסי הרכבת. אפילו הקהל שנאסף סביבו מנסה להאריך את הרגע. קריאות העידוד כבר נשמעות: תירה בו, תחסל אותו, קריאה אחת גוברת עליהם ומהדהדת: אתה הולך למות, אתה הולך למות, אתה הולך למות. סבלנות הקהל פוקעת, הם דורשים ביצוע מהיר של גזר הדין, כדי שיוכלו לחזור לעיסוקיהם: לילדים שמחכים במכונית, לקניות במכולת, לנסיעה הארוכה הביתה. בערב ממילא יצפו בהוצאתו להורג בטלוויזיה.

השוטרים, אקדחים בדיהם, מתאספים סביב פאדי, נבוכים, מכוונים אליו את נשקיהם. הם יודעים מה עליהם לעשות, אך המעשה – הירי בילד המרקד על פסי הרכבת – נראה להם כה משונה, כה זר, כה מתועב, עד שהם ממתנים, אולי משהו יירה בו במקומם. אולי יבוא מצביא קר רוח ויעשה זאת במקום, איזה אבנר בן נר או אחד מאותם גנרלים שהיו לעשירי הארץ ואחרי מותם למחלפי בטון מכוערים. אך הם לא באים.

אחד מהשוטרים נשבר ראשון ויורה בפאדי. ירייה ראשונה מפילה אותו לאדמה, שם הוא ממשיך בריקודו על גבי הפסים, ירייה שנייה מבלבלת את תנועותיו והשלישית עוצרת אותן כליל. הוא יורה שלוש יריות נוספות בגוף הדומם. ששה נקבים פוערים חליל בגופו של פאדי, נקבים שאליהן עוד יימשכו ציפורים שיחפשו מחסה ביום קיץ חם תחת האדמה.

אַרְצָה הַשְּׁלֶלֶךְ גַּם פְּאָתוֹן: אֶדְמוּ תִלְמָלִיו מִן הַלֵּהב
מִטָּה צָנַח, נְתִיבַת-נְגָהוֹת יִתְּוֶה בְּרָקִיעַ:
כֶּף יִרְאֶה הַקֹּכֵב בְּנִפְלוּ מִשְׁמַיִם בְּלִילָה -
גַּם אִם נָפַל לֹא יָפַל - לְנוֹפֵל מְמָרוֹם נִדְמָו.

פאדי מת.

הדיבור, אומר אוגוסטינוס, כרוך במוות, בגוויעתם והתכלותם של הדברים החיים. שטף הדיבור תלוי במוותו של כל הגה כדי שיפנה את מקומו להגה שבא אחריו. עיר מתים עצומה קמה לה בתוך הפה המדבר. בית עלמין למלים, חסרות אם ואב שהומתו בחופזה ונקברו בלי טקס או הספד. לעתים רחוקות מציקות המלים לדובר, כשזיכרון דהה של מלה שכבר נאמרה רודף את התודעה, יד מתדפקת על קברה מתוכו, מאיימת באגרופיה על מלים עתידיות שטרם נאמרו. בערב יקברו המילים את פאדי. ידברו עליו פרשני הטלוויזיה והעסקנים, התו-עמלנים והעיתונאים, ידברו בשבחו ובגנותו. אי-מי יאמר דבר על הדוקר המנטרל, הדוקר הנואש, הדוקר המסוכן, על אינתיפאדה ועל סכנות ביטחוניות, על עירנות האזרחים ועל רח-מנות כוחות הביטחון, על נדיבות המדינה וכפיות הטובה של נתיניה, על סופו של פאדי ועל סופם של הבאים אחריו.

כל אחד מהדוברים יערה אל פיו נתח מהמלה המתה, יגרגר קלות, יפלוט שיהוק או נפיחה ויתנצל בפני הקהל הצופה.



צילום: Activestills.org

מערכת יחסים של אמון וחברות עם קהילות מסורתיות היא אנומליה שקשה להסביר. כמובן שהמצב המייאש בחברה הפלסטינית של שלהי האינתיפאדה השנייה והצורך בנוכחות ישראלית ובינלאומית שתמנע מהצבא להפעיל נשק קטלני היו גורמים רבי משקל בהחלטה של אנשי הוועדות העממיות לפנות לכל גוף פוליטי בישראל שיהיה מוכן להקשיב להם. אף על פי כן, שיתוף הפעולה שנרקם במשך שנים של מאבק סיופי ולרוב כושל נגד תוואי הגדר והרחבת ההתנחלויות, לא יכול היה להתבסס רק על כורח פוליטי. בניגוד לקבוצות אחרות ב"מחנה השלום" הישראלי, שניסו לעשות ארשת הגינות דיפלומטית של פעילי זכויות אדם, הקבוצה סירבה לגנות או למנוע זריקת אבנים ו"התפרעויות". הנוכחות המתמשכת בשדה הקרב של ההפגנות בשטחים הובילה לדבר מה שניתן לתאר – אם תורשה לי הסטייה ללשון מיליטריסטית – כרעות ואחוות לוחמים שלא יכלה להתפתח בין "פעילי שלום" לבין נדכאים פאסיביים.

ובכל זאת, למאבק המשותף שאותו אנחנו נוטות להלל היו גבולות ברורים. החצייה של הקו הירוק הייתה גם מעין כניסה מחודשת לארון. קוד ההתנהלות של אנרכיסטים נגד הגדר היה ברור למדי גם אם מעולם לא נוסח בפומבי: איסור מוחלט על יחסים אינטימים בשטחים ועל כל ביטוי של מיניות, כולל פוליטיקה להט"בית, כמו גם לבישת ביגוד "מכבד" בגדה המערבית, קוד לבוש שהיה מגביל בעיקר לנשים ולקווירים. למעשה, העיסוק היחיד בנושאי מיניות היה מוגבל לטיפול בהטרדות מיניות (מצידם של ישראלים או פלסטינים) כלפי חברות הקבוצה. בניגוד לשלל הגדרות שנפרצו במהלך שנות הפעילות, הגבול בין סצינת הזימה הקוויירית התל אביבית – שפרחה באותן שנים בדיוק – לבין התקוממות הפלסטינית נשאר שריר וקיים. לא הועילו אפילו ניסיונות השב"כ, פעילי ימין קיצוני ועיתונאים זולים לקשר בין העולמות וליידע את שותפינו הפלסטינים בהיותנו אוסף של זונות וסדומאים.

כהערת אגב ראוי לציין שהפלסטינים שעבדו מקרוב עם הקבוצה ידעו היטב עם מי יש להם עסק. ההימנעות מדיבור על מיניות לא העלים מעיניהם את החרירות שלנו. ואכן, השתיקה הופרה לעיתים במפגשים פרטיים לאחר ההפגנות, בביקורים הלא-חוקיים של חברים בתל אביב או בני-סיעות משותפות לחו"ל, אבל רק שם. הארוטיקה של המהפכה לא התממשה במאבק מול הצבא או בחברות עם הפלסטינים בשטחים. התנחמנו איפוא בקשרים עם תיירי קונפליקטים מצפון אירופה.

אין נאמנות

התפישת של הומואים כבוגדים בגוף הלאום אינה רק השמצה הומופובית או ביטוי של מני-פולציה צינית, כמו בנסיונות השב"כ לסחוט הומואים פלסטינים לשתף פעולה עם סוכניו. תודעת ההומו לא יכולה, באופן עקרוני, להזדהות עם הלאומנות הסטרייטית, והיא פורצת גבולות של מעמד, אתניות וזהות פוליטית. מבט בארון הפורנו ההומוסקסואלי מאשש זאת במהרה: נאצים ופאנאקיסטים פרולטרנים, ערבים, שחורים או היספאנים, מככבים בראש הטבלה של התעשייה שמ-שרתת בראש ובראשונה הומואים בורגנים במערב. ההיסטוריה הטראגית לעתים של אי-נאמנות מינית ולאומית בישראל/פלסטין משתקפת למשל בדמותו של יעקב דה-האן, סופר יהודי ומ-רקסיסט מאמסטרדם שפירסם את הרומן ההומוסקסואלי הראשון בהולנדית, הפך לצינוני והיגר לפלסטינה אך הפנה עורף במהרה למוסדות היישוב והצטרף לקנאי העדה החרדית במאבקם נגד הצינונות, על אף שהמשיך במערכות יחסים מיניות עם נערים ערבים עד שאנשי ה"הגנה" התנקשו בחייו ב-1924. פחות ידוע הוא סיפורו של פעיל השמאל הגרמני גרד אלברטס, שהצטרף לקבוצת צות ההתנגדות הפלסטינית בשנות השמונים והוצא להורג בלבנון באשמת בגידה, כנראה בעקבות שמועות על יחסיו המיניים גם עם חיילים ישראלים במהלך ביקוריו בארץ.

הפעילות הקוויירית נגד הכיבוש בשנות האלפיים התקיימה ברגע היסטורי שונה לחלוטין, בשעה שהזהות ההומוסקסואלית נכנסה למיינסטרים הצינוני וראשי הקהילה הגאה ניהלו מאבקים שנועדו לשלב הומואים בציבור הסטרייטי, למשל שירות בצבא, פונדקאות ונישואים. דווקא ברגע שבו נדמה היה שהומוסקסואליות הפסיקה להתפרש כבגידה, והרגע שבו גם הומואים יוצאי יחידות מובחרות יכלו להקים בית כשר בישראל נראה קרוב מאי-פעם, החלטנו להעלות באוב את רוח הבוגדנות המינית, את התשוקה הפרוורטית שלנו שאותה לא יכלו לספק פרחי קצונה ומדעני אטום אשכנזים. ברגע שבו הקא-מפ הפך לקיטש, שבו מלכת הדראג הפכה מגיבורה מהפכנית למגישת ליפסינק ציונית, והקיום הכעור והיקר של "הסענה התלאביבית" היה לפריט קוסמטיקה בשירות ההסברה – ההצטרפות שלנו למאבק הפלסטיני קראה תגר לא רק על החברה הישראלית בכללותה, אלא על הקהילה הגאה בפרט.

הניסיון לבנות אלטרנטיבות בנות קיימא בתוך ישראל וליצור מרחבים קוויירים ואנטי-גזעניים שיאפשרו התנגדות לאורך זמן הוביל לפסטיבלים מדהימים ומסיבות סוערות, אבל במהרה גם לתסכול וייאוש, בדרך כלל אחרי מסע הרג ישראלי נוסף בצפון או בדרום. תחושת הקבס מההומו-לאומיות שפשתה בכל חלקה לצד השתיקה שנכפתה עלינו בשטחים והרגשת הזרות גם שם לא השאירה הרבה ברירות לאורך זמן. חלק נכבד מהפעילים עבר להתגורר בחו"ל. באופן לא מפתיע, הפעילים המסורים שעדיין מסכנים את חייהם על בסיס שבועי גם היום, לאחר שכל תקווה להתנגדות עממית ומשותפת נכזבה לחלוטין, הם בעיקר סטרייטים. אנחנו, הומואיות בוגדניות, לא הצלחנו לשמור אפילו על נאמנות למאבק.

התשוקה ההומוסקסואלית (1972) | גי הוקנגם מבוא ותרגום מצרפתית: שאול סתר

על החיבור

שנות השבעים המוקדמות היו תקופה של מחשבה פוליטית סוערת בצרפת. ההתקוממות של שנת 1968, גם אם נדמה כי התפוגגה, המשיכה להפיץ אדוות מהפכניות. בתקופה זו העמיק הקרע בין רבים מהפעילים נגד המשטר הצרפתי לבין המסגרות הפוליטיות הרשמיות של השמאל, ובראשן המפלגה הקומוניסטית שכשלה להתגייס למאבק, ונדמה היה כי בזמן אמת העדיפה את התמדתו של המצב הפוליטי הפרלמנטרי שבו יש לה תפקיד מרכזי על פני הפיכתו של הסדר על פיו. גם התיאוריה הפוליטית של השמאל הכזיבה: לא היו בידיה הכלים לצפות את עוצמת ההתקוממות, או להבין את אופיה וכיווניה. ואמנם, רבים מאנשי השמאל הקומוניסטי ומן התיאורטיקנים המרקסיסטים המרכזיים התייצבו מצדו השני של המאבק שהחל ב-1968. הם חשדו בו – כמאבק לא פרולטרי; ולזלו בו – כמאבק לא מאורגן וחסר מטרות סדורות; או התנגדו לו לגמרי – כמאבק של סובייקט מהפכני שטרם התגבש. אל מולם, התעצבו באותן שנים כוחות פוליטיים אחרים – "שמאל חדש" ומחשבת שמאל חדשה של קבוצות חברתיות ואפיקי פעולה שהשמאל הממוסד הזניח – תנועות פמיניסטיות, תנועות של מהגרים ואסירים, תנועות אקולוגיות; וכן, תנועות הומוסקסואליות.

גי הוקנגם היה בחור צעיר בעת ההתקוממות של 1968; הן טבעו בו חותם עמוק. הוא היה חבר במפלגה הקומוניסטית, אך עזב אותה בזעם. כסטודנט לפילוסופיה הוא התוודע לתיאוריה הפריסאית החדשה; הוא נכח בהרצאותיו של הפילוסוף ז'ל דלז, וקרא את הספר שכתב דלז יחד עם פליקס גואטרי, **אנטי-אדיפוס**, ובו הם חושפים את שמרנותה של הפסיכואנליזה – ההיצמדות למבנה המשפחתי הגרעיני והעדפת התשוקה הגברית-פאלית; ושל המרקסיזם – המבניות הסגורה ומהלכה החד-כיווני של ההיסטוריה. על בסיס קריאה בספר זה כתב הוקנגם, בגיל 25, את ספרו **התשוקה ההומוסקסואלית**. באותן שנים הוקנגם היה חבר ב-FHAR - Front Homosexuel d'Action Révolutionnaire (החזית ההומוסקסואלית לפעילות מהפכנית), תנועת מאבק רדיקלית שבמקום לדרוש שוויון זכויות להומואים ולסביות במסגרת הסדר הקיים, עמדה על שונותם הבסיסית ועל הגרעין המהפכני שטמון במיניות שאינה סטרייטית; הפרק האחרון בספרו של הוקנגם, שחלקים ממנו מובאים כאן, הוא ניסיון לכתוב תיאוריה של המאבק ההומוסקסואלי. הוקנגם פונה בו למחשבת המיניות שהשפיעה על השמאל החדש – לפרויד, כמובן, אבל גם לוילהלם רייך, פסיכואלינטיקן ותיאורטיקן אוסטרי, שבספרו **המהפכה המינית** (1936) טען כי רק התרתן של התשוקות המיניות המדוכאות על ידי החברה הבורגנית יוביל לשחרור האדם ולמהפכה פוליטית. הוקנגם מראה כיצד תורות השחרור המיני הללו נטועות עדיין במערך הטרוסקסואלי. אולם הוא מנסה לערוך הסבה הומואית לאנרגיות המיניות הטבועות בהן, ולנתב אותן – כנגד תורת המהפכה החסודה, הלא-ארוטית, והגברית במפגיע של השמאל הישן – לבנייתו של מאבק שמאל הומוסקסואלי. הוקנגם מת מאידס בשנת 1988.

המאבק ההומוסקסואלי

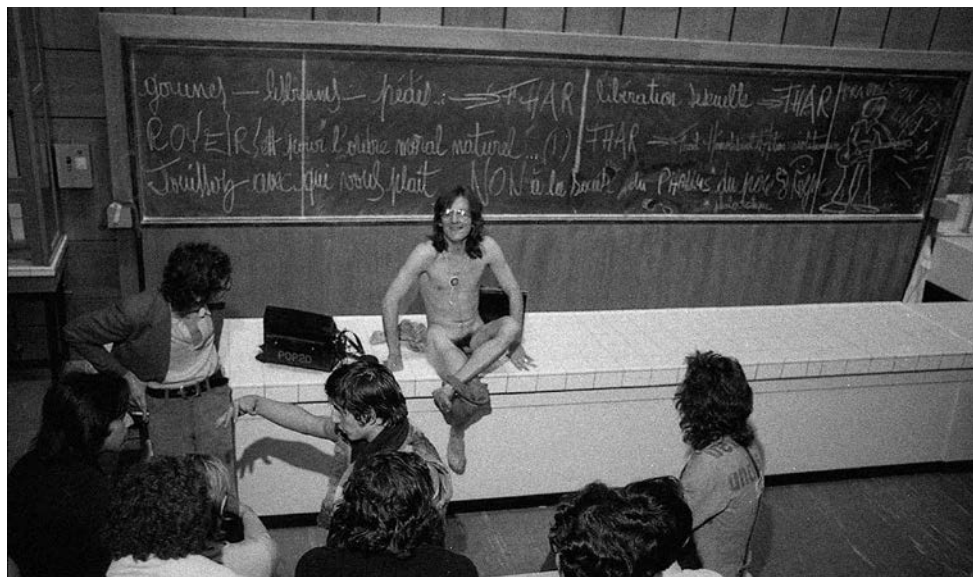
בגרמניה של סוף המאה התשע-עשרה קמה "הוועדה ההומוניטרית" של מגנוס הירשפלד, תנועה להגנתה ולהצדקתה של ההומוסקסואליות. מועדון "ארקדיה" ומועדון ל"הומופילים" שהוקם בשנת 1954 על-ידי אנדרה בודרין מילא תפקיד דומה בצרפת. אולם מה שנכנה כאן "המאבק ההומוסקסואלי" הנו שונה בתכלית: אין מדובר עוד בהצדקתה של ההומוסקסואליות, וכן לא בהצעה לשילובה בחברה. אנו דנים פה באופן שבו תנועות שמאל עכשוויות שמייצגות הומואים שינו ואפילו היפכו את היחס המוכר בין תשוקה לפוליטיקה. נדבר כאן לפיכך על מאבק הומוסקסואלי ולא על מאבק למען ההומוסקסואליות; מבעד לשבר הזה שבו נוצרו התנועות ההומוסקסואליות, מה נשתנה?

מהפכת התשוקה

וילהלם רייך תיאר כיצד חקיקתו של החוק נגד ההומוסקסואליות בברית המועצות נעשתה במקביל לעליית הסטליניזם. "במאמר 1934, אושר החוק האוסר על יחסים בין גברים... חוק זה אפיין את היחסים המיניים בין גברים כ'פשעים חברתיים' ושלח את האשמים בהם, במקרים הקלים ביותר, לשלוש עד חמש שנים בכלא... ההומוסקסואליות נכרכה, לפיכך, יחד עם פשעים חברתיים אחרים: החבלה, הריגול וכו'". זאת, דווקא על רקע הסובלנות המסויימת שלה זכתה ההומוסקסואליות, לפי רייך, קודם לכן, בעת המהפכה הבולשיביקית עצמה, סובלנות שהתרגמה ב"אנציקלופדיה הסובייטית" [שנכתבה באותה העת] להסתמכות על כתביהם של הירשפלד ושל פרויד.

הרגעים הדכאניים זוכים לרוב לקוהרנטיות רבה יותר מאשר ההתקוממות המהפכנית: ניתוחו של רייך נשען על ההנגדה בין טבעה המהפכני של הברית הסובייטית לשקיעתה הבלתי נמנעת. כך, התנועות המהפכניות [העכשוויות] מאשימות פעמים רבות את המפלגות הקומוניסטיות הרשמיות בבגידה [ברוח המהפכה] ובשקיעה [שלה]. בצרפת, כאשר איש המפלגה הקומוניסטית הצרפתית רולאן לרואה אומר כי "בסופו של דבר, לשלטון יש בקנה תמיד עוד בריקדה קטנה לערב משאל העם ועוד כמה הומוסקסואלים לאחד במא", הרקמה המחברת את כל אלה התובעים שינוי חברתי נפרמת. לרואה משתמש בהומוסקסואלים על מנת להנגיד בין "הסדר הדמוקרטי והמהפכני" [הטוב והראוי, שבשמו טוענת המפלגה הקומוניסטית] ו"חוסר הסדר השמאלני" [של תנועות השמאל החדש]. כך מדוכאת התשוקה בשם האינטרסים העליונים של האנושות או של הפרולטריון. ובדיוק זה הדבר שאותו חושפות התנועות ההומוסקסואליות. [...]

משוה אף פעם לא עובר ביחסים שבין התשוקה למהפכה. זוהי קינתם הנצחית של אלה שרוצים אך אינם יכולים (השמאל החדש) כנגד אלה שיכולים אך אינם רוצים (המוסדות הקומוניסטיים הוותיקים). יש להתפכח לפיכך מחלום הפיוס בין נשאים הרשמיים של המהפכה לביטוייה של התשוקה. לא ניתן להכריח את התשוקה לחבור לשורותיה של המהפכה הנושאת על גבה את משא העבר ההיסטורי של תנועת הפועלים. תחת זאת, יש להעמיד את התביעה המהפכנית של תנועת התשוקה עצמה: יש צורך לא רק במודל חדש של מהפכה, אלא בבחינתם של התכנים המשיכים באופן מסורתי למושג המהפכה, ובמיוחד של רעיון תפיסת השלטון.



המאה התשע-עשרה) לרעיון של מלחמה נגד התרבות. התרבות היא שיוצרת את המסך הפרשני שמבעד לו מתגבשת התשוקה לכדי כוח לכיד. תנועות הפועלים ה"פראיות" [המרכיבות את השמאל החדש], אלה שמתקיימות מחוץ למרחב הפוליטי המוסכם, ללא תביעות ברורות ואפילו מבלי שירצו לתפוס את השלטון, לוקחות חלק בפרוק הלכידות הזו. השמאל רואה, ברגעיו הכנים יותר, את תשוקתן של תנועות "פראיות" אלה לחברה אחרת כסוג של חסר; אולם אפילו תפישה זו עדיפה על האמונה שהפראי יהפוך בעתיד למתורבת, כפי שהילד הופך למבוגר. התנועה ההומוסקסואלית פראית בכך שאינה מציעה תחליף ל"ארגון חברתי" הקיים או שלב חדש של האנושות המתורבתת, אלא דוברת את השבר במה שפורייה כינה "מערכת הכוזב של האהבות המתורבתות": היא מראה כי התרבות היא המלכודת שבה נופלת התשוקה. [...]

מדוע ההומוסקסואליות?

המצב ההומוסקסואלי, כפי שיוצרות אותו מחדש התנועות הללו ולא כפי שהוא נתון מזה זמן רב בחברה, הנו מעשי ולא רק עקרוני, כלומר הוא נחרת במרחב היומיומי שבו מתבטלת ההבחנה בין הציבורי לפרטי. אנשי שמאל הודיעו כאשר FHAR [החזית ההומוסקסואלית לפעילות מהפכנית] ציטטה את דבריו של ז'אן ז'נה: "לולא הייתי שוכב עם אלג'יראים, אולי לא הייתי מסוגל לתמוך ב-FLN [החזית הלאומית לשחרור אלג'יר]". שבווען שמאל הגיב לדברים אלה: "אנו האחרונים המעוניינים בדיכויים של ההומוסקסואלים. אולם דיכוי חברתי מעין זה מתעורר בדיוק כאשר מכניסים את הפעילות הפוליטית לתוך הסיפור". אנו מוצאים פה את רעיונותיו של לרואה: ערוב התחומים הוא השערורייתי; תחיו איך שאתם רוצים, אך אל תדברו על כך בציבור. מדהים לראות כיצד עיתון המתמחה במאבק בג' זענות נגד ערבים כמו "מינוט" כותב ביחס לדבריו של ז'נה: "בצורה זו מופיע הקולוניאליזם במהופך"

התנועות ההומוסקסואליות חשפו את המובן הריאקציוני של תקוותו של השמאל המאורגן לה-תקוממותו של פרולטריון גברי, קשוח, משונס מתננים. לכן, גם אם הצעתו של וילהלם רייך למפלגה הקומוניסטית הגרמנית למזג בין העבר המהפכני לבין הופעתה של התשוקה מתגלה כריאקציונית בכל הקשור להומוסקסואליות [כיוון שנשענה על מודל הטרוסקסואלי של תשוקה], הרי שהיא בה בעת מצביעה על האתגר הרדיקלי שיכול להיוולד ממהלך שהוא היום עדיין ראשוני וזניח מן הבחינה הפוליטית. דווקא במובנה הא-פוליטי של השאלה ההומוסקסואלית - כלומר בעצם היעדרותה מן המרחב המסורתי של הפוליטיקה המהפכנית - נעוצה גם תקוותה. במובן זה וברשת התנועות ה"רדיקליות" (במובן האמריקאי - דוגמת התנועה הפמיניסטית, התנועה האקולוגית וכדומה) שנרמה כי חולקות עם התנועה ההומוסקסואלית את היעדרותן מן המרחב הפוליטי המסורתי ואת שוליותן ביחס לשאלות הניצבות ברגיל במרכז התכניות המהפכניות.

העניין ההומוסקסואלי הוא אחד מאותם עניינים שאינם מוצגים כל עוד הנוגעים בדבר אינם מציגים אותם. הוא שולי באופן עקרוני, משום זרותו הגמורה ל"המון". [...] המסורת המהפכנית קיבלה את ההפרדה בין הציבורי לפרטי כמובנת מאליה. ואילו הפעולה ההומוסקסואלית מאופיינת בהכנסת הפרטי, אותו סוד קטן ומביש של המיניות, אל הציבורי, אל תוככי הארגון החברתי. היא מראה כי לצידן של ההשקעות הפוליטיות המודעות, הנשענות על ההמון החברתי המתאגר תחת אינטרסים משותפים, אך אולי גם בניגוד להן, קיימת מערכת של תשוקות לא מודעות או ליבידינאליות שדיכויון בידי ההמון מבוסס על כך שהמערכת הפוליטית מבינה את עצמה כמערכת האפשרית היחידה. החומה המפרידה בין החיים הפרטיים לחיים הפוליטיים היא שמאפשרת לדיכוי ריאקציוני של התשוקה הסוטה לדור בכפיפה אחת עם פוליטיקה פרוגרסיבית או מהפכנית. דניאל גראן [אינטלקטואל אנרכיסט, מראשי התנועה ההומוסקסואלית של ראשית שנות השבעים] העיר בעקבות מאמרו של רולאן לרואה כי השתתפותם של הומוסקסואלים במצעדי האחד במאי אינה דבר חדש. אך דבר אחד כן השתנה: ההומוסקסואלים צועקים עתה בקול ניחר בלב המצעד שהם הומוסקסואלים. מעבר לכך, המפלגה הקומוניסטית טוענת שלא ההומוסקסואליות מציקה לה, אלא ערוב התחומים: הופעתן של שאלות פרטיות לגמרי (כלומר פרטיות במובן פוליטי) במרחב של יחסי המעמדות החברתיים. אלא שהתנועות ההומוסקסואליות אינן מבקשות את ההכרה בהן ככוח פוליטי נוסף לצד כוחות אחרים; עצם קיומן מנוגד למערכת המחשבה הפוליטית הנוכחית כיוון שהן מעלות סוגיה זרה לפוליטיקת השמאל הרגילה.

הבורגנות אמנם תוביל בסופו של דבר למהפכה הפרולטארית, אולם היא בעצמה מגדירה את המרחב שבו יינשט המאבק. למרחב זה ניתן לקרוא 'תרבות', כלומר אותו רצף היסטורי שממנו כל כוח חברתי יוצא נשכר. במובן זה צדק פריד בדברו על אי-נחת בתרבות, או לחלופין על אי-נחת של התרבות. בהקדמה לספרו **הסדר החתרני**, רנה שרר [מרצה לפילוסופיה, מורו וחברו לעט של הוקנגם] מציין כי "באופן זה הופעתם של הבורגנות והפרולטריון היא תופעה שמתקיימת בתוך גבולותיה של התרבות. ניתן לומר לפיכך כי הם נאבקים למעשה על ניכוסה של התרבות בידי מעמד זה או אחר". מנקודת מבט זו התנועות ההומוסקסואליות נדמות כלא-תרבותיות במהותן, ואין זה מקרה שרבים רואים בהן את סופה של ההיתרבות ולמעשה את הקץ למין האנושי בכללו. האם יש להחליף את מלחמת המעמדות במלחמת התרבות, כזו שתעמיד מאבק מיני לצד המאבק הפוליטי והכלכלי? תוספת זו מאתגרת את מושג התרבות עצמו, ויש לשוב יחד עם שארל פורייה [הוגה רעיון הסוציאליזם האוטופי בתחילת

להיות אישה הומו | ליאורה לופיאן

1. לילה אחד חלמתי חלום, כנראה כלילה שבין יום שני לשלישי, כי אני זוכרת שנשאתי את החלום איתי בעור חשוף במשך כל יום שלישי. ואני זוכרת שזה היה יום שלישי כי זה היום שבו למדתי צילום, ואני זוכרת שלמדתי צילום ביום שלישי כי בלילות שני עברתי בשטיפת כלים במסעדת בוהמה והייתי מגיעה טרוטת עיניים, אחרי מסע מפרך לשיעור הצילום שהתקיים בעשר וחצי בבוקר. בחלום ריחפתי מעל לאמי וראיתי את עצמי נולדת ואמא שלי שומטת אותי לרצפה בעיניים קרות כרג. קרות ומתות, וכולם מחשיבים אותי למתה ואני שוכבת על הרצפה הקרה, ממלמלת משפט מוזר בקול חרישי ואין איש שישמע ואין מי שיושיע. בחלום או בבוקר שאחריו הבנתי שאמי באמת החשיבה אותי כמתה כי נולדתי בת ולא בן. כנראה שחזיון עיניה הק"רות-מתות של אמי ומראה התינוקת המוטלת על רצפת בית החולים השוממה ליוו אותי בשנה שבה למדתי צילום ושטפתי כלים במסעדת בוהמה. ולמרות שתמיד ידעתי שהייתי אכזבה מעצם היותי אישה, בת שנולדה אחרי שתי בנות בלידה שאחריה החליטו הרופאים לסגור את רחמה של אמי, זרע בי החלום עצב רב.

2. אומרים שאישה לומדת להיות אישה. אמא היא המורה הראשונה שמגלפת ומעצבת את הנפש, מלמדת אלפי ניואנסים ומחוות והתנהגויות בלתי מודעות. באותן שנים של לימודים ושטיפת כלים עשיתי את צעדי הראשונים בדרכה כשפחה, דור שני או שלישי או רביעי לשושלת של נשים שלמדו מאמהותיהן להיות שפחות.

3. האדם הוא חיה מורכבת מאוד בגלל הנפש והתודעה ואי אפשר להסביר בדיוק כיצד אדם

ובמקום הרתיעה מהיליד המובילה להכפפתו ודיכוי, התשוקה אליו מובילה לתמיכה בו ובמאבקו. יחסים מיניים רבים בין ערבים להומוסקסואלים נתפסים כלא ראויים, על כן גלימתו החסודה של המוסר האדיפלי נזרקה עליהם, ואכן יכולה להשפיע לחומרה על חייהם של הנוגעים בדבר. הלאומיות הערבית - כפי שמבטאים אותה סטורנטים ערבים אחדים בצרפת - תדבר גם היא על קולוניאליזם מהופך, והפעם לא בנועם: הם יזכירו בצדק כי פדרסטיאה קולוניאלית ניצלה צעירים ערבים רבים בעבור סכומי כסף זעומים. היא תטען לאופיה המנוון והמתהולל כביכול של ההומוסקסואליות הנתפסת כהמצאה קולוניאלית ותכיר בקיומה בקרב העמים הערביים רק כתחליף ליחסים סבוכים מדי עם נשים. אנו מוצאים את אותו היגיון בריבור על אסירים, כאילו ההומוסקסואליות מתקיימת בבית הסוהר רק מתוך הכרח: מיניויותיו של העני והמוכפף, אל מול ההומוסקסואליות המנוונת של הבורגנות; כאילו יחסי תשוקה מן הסוג הזה יכולים להתממש רק תחת הכסות של הכורח. אך אופיים רווי האשמה של הסברים אלה הופך אותם עצמם לחשודים, ואלה מעניקים לתנועות ההומוסקסואליות את ההזדמנות להתערב בשיח באופן שאיננו מבוסס על סולידריות עקרונית ומופשטת [בין מוכפפים] אלא על יחסי תשוקה.

ישנה קטגוריה אחת של מדוכאים המעוררת חרדה תרבותית מיוחדת: זו של הצעירים, של הקטנים. המערך האדיפלי מיוסד על רצף הדרורות ועל הניגוד בין הילד למבוגר. מכאן נובע שהמבוגר משדל את הילד, ואם קיים הומוסקסואל בין השניים, הרי זה בהכרח המבוגר. אולם צעירים רבים מדווחים על תשוקתם להתפתות, וטוענים לזכותם לקיים את מיניותם. כתב העת "מינוט" נסוג מן הטון המשועשע שלו כאשר הוא פונה לנושא זה: "כל העניין יכול להיות מגוחך למדי. אך כאשר תיכניסוטים הומוסקסואלים מוזמנים [על ידי התנועות ההומוסקסואליות הרדיקליות] 'לחשוף' את ההדחקות של מוריהם, כל זה הופך למגעיל". אולם יש לזכור כי ההתנגדויות הראשונות לפסיכואנליזה היו על כך שאישרה את קיומה של מיניות ילדית (גם אם גילתה אותה רק על מנת להכפיף אותה לאדיפוס ולסובלימציה, הודות לכליאתה ב"תקופת החביון" המפורסמת). כאן, כמו במקרה של הערבים, המחשבה הפוליטית מעמידה את קיומן היציב של קבוצות מדכאות (האידופים או המבוגרים) אל מול קבוצות מוכפפות (הערבים והילדים) על מנת להיטיב לשלול כל יחסי תשוקה אפשריים, שכן המגע בין הקבוצות מתבסס, לפי תיאור זה, אך ורק על דיכוי.

העמדות ה"פוליטיות" של התנועות ההומוסקסואליות אינן נובעות, אם כן, מהחלוקה הרגילה בין פרוגרסיבים וריאקציונרים; הן מטילות בחלוקה זו ספק. היחסים של תנועות אלה עם מאבקים אחרים להרס הרשויות הדכאניות אינם ניתנים להשוואה ליחסים הקיימים בין תנועות פוליטיות מהפכניות רגילות. בשם המאבק נגד הנורמליות, למשל, שהגדיר את התנועה הבנגלית כלא-קונפורמית במערך המאואיסטי של המלחמה העממית, חברו כמה הומוסקסואלים לבנגלים. בשם המאבק נגד הסקסיזם, הווריליות, ו"המלחמה האמריקאית כמשחק בגבריות", התנועה ההומוסקסואלית האמריקאית השתתפה במאבק נגד מלחמת וייטנאם. התפצלותן של קבוצות קטנות - הצעירים, הנשים, ההומוסקסואלים, האקולוגים, הקהילתיים וכדומה - נראית מלאכותית למחשבה הפוליטית המתורבתת, ועם זאת היא נושאת טעמים משל עצמם, זרים להיגיון ההמון של השמאל [הישן]. הסולידריות בין תנועות אלה נובעת אף היא מאותם טעמים - הם יוצאים כולם ממצב תשוקה מסוים (יחס עם המין, עם הטבע, עם הסביבה) ולא, כפי שתובעת המסורת של תנועת הפועלים, מאסטרטגיה הנשענת על תיאוריות פוליטיות כלליות; העולם הפוליטי מבוסס על הוויכוח בין התיאוריות הללו, אמיתיות כולן עבור אלה המחזיקים בהן. הופעתן של "תנועות אוטונומיות", תנועות המסרבות לחוק של המסמן, משום שאינן מעניקות לעצמן חוק, מסעירה כעת עולם זה.

הופך להיות מי שהוא, אבל כנראה שעם אמא אחרת לא הייתי הופכת להומו. אמא שלא התאפרה ולא התעניינה בבגדים או בשופינג, לא לימדה אותי להיות אישה. היא רצתה שאהיה בן. לא טיפסתי על עצים ולא שיחקתי עם הבנים מעבר לכביש, אבל גם לא חלמתי חלומות על חתונה בשמלת מרגנ ולא שיחקתי בכוכבות. כלל לא התעניינתי בדברים שבהם בנות אמורות להתעניין.

4. בגלל שהומואים אוהבים בנים ונשים סטרייטיות אוהבות בנים לא הייתי צריכה לצאת מארון. בעיניים בלתי מזוינות אני אישה סטרייטית. בעיניים הומואיות מיומנות אני הומו.

5. האיסור על אהבה חר מינית מצד ריבון העו"למים העסיק אותי מגיל צעיר מאוד ובכל הזדמנות טענתי שמדובר בחוסר הבנה מצערת של המין האנושי. כי לא ייתכן שאלוהים יאסור על אהבה שהוא עצמו ברא. כשהייתי ילדה, בשנות השמונים של המאה הקודמת, העולם געש ורעש ממחלת האיידס. הייתי מרותקת לכל פיסת מידע והחלטתי שהבנות האומללות שלמדו בכיתה ה' בבית הספר "נצח ישראל לבנות" צריכות לשמוע שיעור חברה בנושא. כתבתי על הלוח שבקבוצת הסיכון נמצאים "הומואים" או "הומוסקסואלים" ו"זונות" והמורה לבנה הסבירה לכיתה שהומואים הם גברים שאוהבים גברים.

6. לפעמים אני מרגישה שהייתי צריכה לתרום את גופי למדע בעודי בחיים. בחוג למגדר יוכלו לכתוב מאמרים מלומדים עם הערות שוליים: האישה ההומו הראשונה מחוץ לארון. האישה שאמה רצתה שתהיה בן והפכה להומו.

7. אבא שלי, הרוס הצנוע והחמוד שהתאהב באמא בזכות שכלה החריף ומזגה האדמוני, גרם לי להרגיש חכמה. כשהייתי בת אחת-עשרה הוא קנה לי למתנת יומולדת ספר שאלות ותשובות על העולם לילדים סקרנים. אבא שלי ראה אותי כאדם, לא כילדה מתוקה בקוקיות ורודות. דרך עיניו של אבא את לומדת להבין את המבט הגברי. האבא הרך והערין שלי לימד אותי גבריות אחרת, גבריות שמעניקה לך את העוצמה הנדירה הזו, העוצמה שהופכת אותך לאישה "דעתנית", תואר ששמור לנשים בלבד, נשים שמעזות להתריס ולהביע את דעתן בעניינים שלא אמורים לעניין בנות.

8. הטלוויזיה הקטנה בסלון המצוי במרכז פתח תקווה ידעה להציע צוהר קטן אבל חיוני למחוזות רחוקים. בגיל ההתבגרות, פגשתי בה את הרבי שלי, הצדיק אוסקר ווילד. במשפט שהביא על עצמו בבלי דעת והביא לחורבנו, הוא יצא להגנה חסרת סיכוי על האהבה שא' לוחים אסר כביכול, האהבה שנחלצתי להגנתה כשהייתי ילדה בבית הספר ובשולחן השבת: "האהבה שלא תעז לנקוב בשמה", במאה הזאת, היא החיבה העמוקה שבין איש מבוגר לבחור צעיר ממנו בשנים, כמו זו ששררה בין דוד ליונתן, זו שאפלטון ביסס עליה את כל הפילוסופיה שלו, וכזאת שתמצא בסונטות של מיכלאנג'לו ושייקספיר. זו חיבה עמוקה ורוחנית, מושלמת כשם שהיא טהורה. במאה זו היא מסולפת, מסולפת עד שניתן לתארה במילים 'האהבה שלא תעז לנקוב בשמה' ואשר בגינה אני נמצא פה כיום. אך היא יפה, היא טובה, היא החיבה בצורתה הנעלה ביותר. אין בה דבר שאינו כדרך טבע. היא אינטלקטואלית והיא שבה ומתקיימת בין גבר מבוגר לבחור צעיר, כאשר הגבר המבוגר ניהן באינטלקט והצעיר

9. קשה להסביר מה זה להיות אישה הומו. בעולם הסטרייטי האישה היא הבשר והגבר הרוח, היא צריכה לנהל את ענייני העולם הזה ולעסוק בטיפוח הגוף בעוד הגבר מפליג למרחקים וחורץ את גורל העולם. בעולם הסטרייטי האישה מבטלת את תשוקותיה בעבור היתרונות החומריים שהגבר יכול לספק, מעמידה את גופה ויופיה לרשותו של הגבר ולא תובעת נוי מרחיב דעת בחזרה. ואילו אני מבקשת אהבה אחרת, אהבה שאוכל להיות בה גם רוח וגם בשר, שאהיה בה הילדה החכמה של אבא והאישה שלמדתי להיות, אישה שאוהבת גברים כמו שהומואים אוהבים, עם תשוקה לא מסורסת לבשר ותביעה ליופי.

10. להיות אישה הומו זה לא עניין קל. זוהי שליחות. ייעוד. תרומה למדע. למדעי האהבה שלא יודעת לנקוב את שמה בפקולטה על שם מישהי.



ליאורה לופיאן. צילום: ינאי יחיאל



צילומים: דניאל צאל

שושלת | יעקב (יאשה) גולדנברג

כאדם ההולך אל מותו, עמדתי דומם מול המראה בבית ושברי השושלת נחו בשוליה מחכים לשעתם. לא אמרתי מילה שבן-אדם יוכל להבין, רק נשימות קצרות שהזיזו מעט עלים של עציץ מזויף. ובעצם לא אדם ההולך אל מותו, אלא תינוק שזה עתה נולד או ילד שלומד ללכת ונאחז עור בהוריו. כשיצאתי מחדר האמבטיה לאחר מבט ארוך, ארוך מדי באותה המראה, השמיים לא נפלו. הבית המשיך להיות אותו הבית. ורק שלושה מוחשית כעולם ליוותה אותי הלאה.

מיד הייתי זקוק למילים.

השושלת התחילה הרחק מכאן, במקום שבו כל פתית שלג הוא רק עוד הגנה מפני הקור. אני שואל את עצמי, אולי היו לך הפתיתים רגעים מול המראה. ניסית ללמד אותנו ששני פתיתים הם בעצם שתי שתיקות – ובעולם הרי אין שני פתיתים זהים. כשמנסים לברוח מן הקור, מסתובבים מן המראה; וכל פתית שהסתבך בשיעורך היה שתיקה ועוד שתיקה. האבן שנגולה מלבי עת נשמתי בחדר האמבטיה כנראה היתה אותה אחת שהנחתי על קברך בהפרש של כמה חודשים. גם שם לא דיברתי בשפת בני האדם, רק הייתי חוף לגלים כבירים שאיימו לשטוף אותי איתם. אבל מילים הופיעו כבר מתוך הזרם. לא הייתי אילם מול הסכנה, ידעתי כבר לצעוק – אבל מי היה שם שישמע.

מול הקבר הטרי ניסחתי לי ציווי אמהי עתיק כימי הזמן עצמו, והוא – "להגן בכל מחיר". אמא-זו-בממשות לא אמרה לי מילה אחת, כי את מלותיה יצקתי בתוכי. גם היא למדה ממך את לקח הקרה ושתיקותיה כפתיתים ניסו לצעוק, ניסו לגעת. גם לה היו סודות בבוץ או בקברים או שהיו חומות, מגינות עלייך מכולם. וכך שמרתי את בשורותי לעצמי, ושני אנשים החלו להתהלך בעולם – אחד מגלה את פניו אל מול המראה ואחד שמסתיר את עצמו מפניה. שנים אחר כך, אנחנו מניחים אבנים על הקבר של סבתא כשהשעונים אומרים לנו שעברה עוד שנה. ועם הזמן למדתי לנסח לי שני אנשים, וטוויית בשקרים שני חיים – פעם "בחור", פעם "בחורה" שהיו אהוביי. רק מול עיניה של אמא ידעתי מה משמעותה של אהבה שלפעמים מנוגדת לאמת.

אהובי הראשון ניצל את חיבוקי. הוא ידע מהי האבן, הוא הבין מהי שתיקה. על חוף הים חשבתי שנסתפק רק בליטוף. אך הוא – בוגר היה. כשקולו בקע מן השפופרת בטעות ואת שמעתי, הציווי גרם לי לא לחשוב בהיגיון. לקול הבאס קראתי "אהובה" וניסיתי להמשיך לטוות לך שקר, להימלט מן המראה. אך היה זה חורף ופתיתי שלג ודאי נפלו מן הרקיע במקום רחוק, רחוק מכאן. התשוקה שלי הצליחה במלחמתה מול הציווי. "להגן בכל מחיר" אמרת; "כשהשלג נערם הסודות נותרו קבורים".

הציווי שאני המצאתי לא התעניין בחור התחת של מישוה אחר. רק גופי שלי היה לו מטרה, כמו גברים רבים שהביטו במראה. אבל מילים היו חשובות לו בעיקר, והוא הפריד את האותיות משל היו עצמות דג מעיקות באמצע ארוחת מלכים. ה' – ו' – מ' – ו' – ק' – ו' – ק' – ס' – י' – נ' – ל'. אותיות נחות בקברים רדודים. ואמא-זו-בממשות היתה רגועה כשלמדה ממני לשקר. היתה אומרת משפטים שאחרים שמו בפיה, וזו הייתה דרכה להימלט מן הציווי. אני הצלחתי כשהייתי מדמיין את הרוסית של סבתא, כי רק קללות הן שיכלו לתאר את האדם מול המראה. וכה נלעג דיברתי לסבתא ברוחי, אמרתי, זנאי שטו טווי וונוק טיבה לוביט, והיא לא הייתה עונה. אולי הייתי לה מְרָאָה לרגע והיא הצליחה רק לשתוק.

אט-אט הבית שגידל את המראה, למד לבלוע כל שמחת חיים. וצללים ארוכים היו מכסים את קירותיו, כותבים בלתי-נראה את הציווי, פעם אחר פעם. שקר שחבר לשקר היה אוויר לחדרים, חלונות פתוחים שלא הקלו על החנק נראו כעיניים שלא יכלו להיסגר. וכל צליל של מנעול נפתח היה מקפיץ אותנו – אולי הגיעו אנשים שלא מכירים את הציווי. פחדנו שישאלו, מדוע כל השקט בארוחת הערב, ופיהם פעור. אבל השתיקה סימנה את קץ השושלת ואת תחילת נדודי שלוש נשים. אך מי הכירה את האבן? האם מישוהי מהן – האם כולן – ידעו מהי שתיקה? אחת הביטה במראה ולא יכלה ללכת, שנייה הביטה בה ומיד הסתובבה. אני הבטתי והסתחתי אבן, נתתי דרור לשברים המעיוזים. וכל אחת שותקת, כל אחת יודעת איך להגן. ביום שנהייתי מאושרת, נעלמה לה השושלת; קברתי לי פתיתים בבוץ, היכן שלא היו עוד ציוויים.

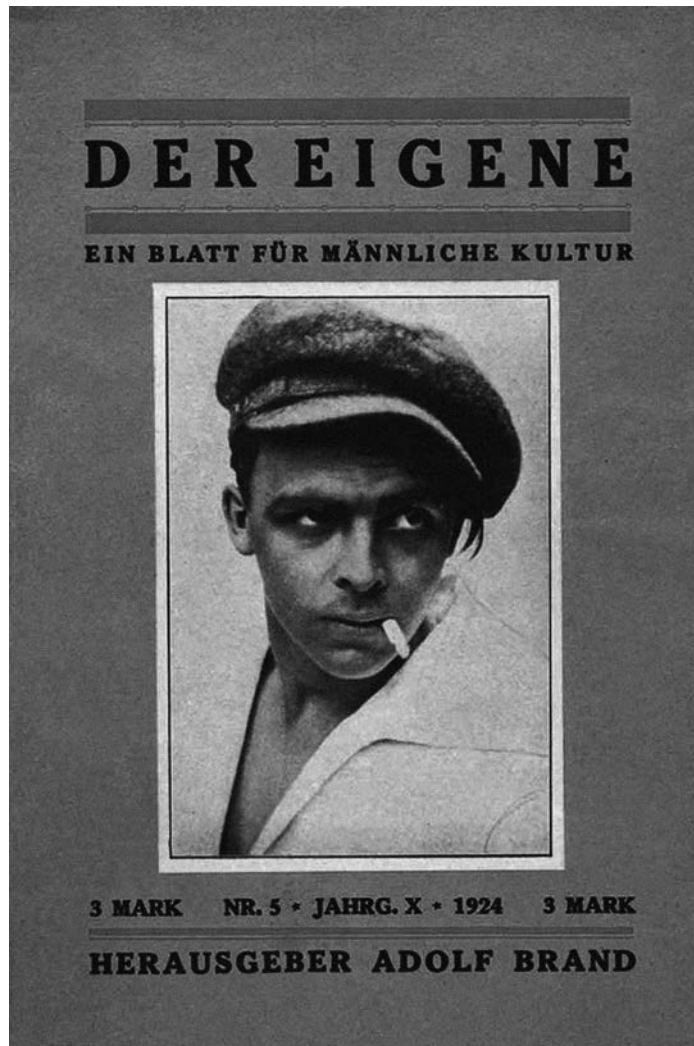
התנועה ההומוסקסואלית זקוקה לדיקטטור (1923) | קורט הילר תרגום מגרמנית ואחרית דבר: עפרי אילני

ברייך הגרמני חיים כמה מאות אלפי אנשים בני המין הגברי, אשר מסיבות מסתוריות נמשכים על ידי דחף האהבה שלהם לגברים בעוצמה שאינה פחותה ממשיכתם של הרוב לנשים. לגברים אלה, כל מימוש בהסכמה של טבעם נאסר על ידי החברה והחוק ונחשב לעבריינות שעונשה מאסר. בכך הם נידונים לחיים שלמים של התנזרות או של אוננות.

דיכוי ברברי זה של קבוצת מיעוט בגרמניה - שהנה מיעוט גם בכל מקום אחר בעולם - אינו זוכה להתייחסות מצד אלה שבמקצועם עוסקים בחשיפת עוולות: מובילים תרבותיים, עיתונאים פוליטיים, פרלמנטרים. הם מסרבים לנקוף אצבע כדי להתמודד עם אותה עוולה, אשר תחת מעטה החוק מענה והורסת אנשים שאשמתם היחידה היא העובדה שנבראו על ידי האל כפי שהם, שפשעם היחיד הוא שהם חיים בהתאם לטבעם, בלי לפגוע באיש. איש אינו נוקף אצבע, ואיש אינו מטפל בכך. צרי מוחין, כמו ששמרנים הנם תמיד וכמו שמהפכנים הנם לעתים קרובות, הם מחשיבים נושא זה לרגיש ומביך, או לפחות מציגים כך את הדבר. הם מתייחסים לכך כסוגיה שעליה עדיף לא לדבר, נושא שאנשים נקיים יעשו כמיטב יכולתם להימנע ממגע עמו, ושהם לא יטרידו בו את הציבור - לפחות לא בזמנים קשים כאלה.

אך יש לפחות צד חיובי בדחייה של הרפורמה בחוק. הרווחנו זמן. הפרופגנדה שלנו יכולה להיפרץ שוב; יש זמן לקחת נשימה לקראת המכה הסופית, רבת העצמה. אם התנועה תחמיץ את ההזדמנות הזו, הכול יהיה אבוד למשך דור. עבודתם העצומה של מדענים ומיליטנטים תהיה לשווא. אם התנועה תחמיץ את ההזדמנות הזו... אך כדי שלא תחמיץ, אנרגיה חדשה צריכה לפכות בתנועה! ברגע הקריטי הזה אין ברצוני למתוח ביקורת. זה לא יוביל לשום מקום. מי שיכול לראות, יודע; ואת עיני העיוורים איש לא יוכל לפתוח. גם אם תנסה לחנך חמור הוא לא ייעשה אינטליגנטי יותר, ואת העצל אי אפשר לדרבן בהפצרות; תכנן גם לא ייעשה אציל נפש בכוח ההטפה. מה שחשוב הוא: עלינו לטהר את שורותינו מהחמורים, העצלים והתככנים. יחד עם העסקנים, הנהגותנים והרברבנים הפומפוזיים. בשעה קשה זו, כל מי שחש אחריות צריך להשתחרר מהשיקולים האישיים: כל טרדן השואף לקידומו האישי יחשף כטרדן ותו לא. וברגע זה לא רק חלאות ממש הן בגדר מטרד; יתכן שזנך גדול לא פחות נגרם על ידי סתם אנשים שהגיעו למעגלי ההנהגה במקרה או מתוך שאפתנות, ושם הם מהווים גורם מעכב - עקב טיפשות, הססנות, נייטרליות, היסטריה, פדנטיות או כל ביטוי אחר של אופי שגרתי.

אומר זאת בפירוש: התנועה זקוקה לריכוזיות הנחרצת ביותר. היא זקוקה לדיקטטור. הדיקטטור הזה לא צריך להיות אקדמאי (וכמה מגוחכים אקדמאים נוטים להיות!). הוא רק צריך הכשרה מסוימת - כלומר ידיעות מדויקות של כמה נושאי יסוד בתחומי המדע והחברה; הכרה בהירה של הליבה האתית-פוליטית של התנועה, מטרותיה ואמצעיה; מחויבות לקידום תביעותינו הרדיקליות; ובו זמנית - ראייה קרת רוח של מה שאפשר להשיג בכל רגע נתון, של האפשרויות הקיימות. מעל הכול עליו להחזיק בכוח שיפוט חריף בדבר אנשים, ולהיות אדם עשוי ללא חת: החלטי, טהור-כוונות, נחרץ.



סוגי אישיות כאלה קיימים; ניתן למצוא שילוב מבורך כזה של תשוקה ותבונה. גיל מבוגר אינו מכשול כל עוד הוא משולב בלהט, וגיל צעיר אינו מגבלה אם הוא בא עם תבונה. אינני מתנגד לאנשים בני יותר מחמישים; אך האם יהיה זה נורא אם בראש תנועתנו התרבותית-פוליטית יעמוד צעיר? לא כל עלם הנאבק בענייני הרוח הוא מיסטיקן מבלבל או מוקיון אוונגרדי. הדיקטטור שאני רואה בעיני רוחי בוודאי לא יוכל ולא יצטרך לעשות הכול בעצמו; תפקידו העיקרי יהיה להיטיח שהאנשים הנכונים יעשו את עבודתם באופן שיטתי. באמצעות הבנתו בבני אדם, הוא ימצא

לקריאה נוספת

יותם ראובני | בעד ההזייה, פשר המעשים

מרסל פרוסט | בעקבות הזמן האבוד: סדום ועמורה

ז'אן ז'נה | שובי מאוהב (Un captif amoureux)

דניס קופר | הזונות (The Sluts)

עמנואל פינטו | טינטוס

יעקב דה-האן | מרובעים

המרקיז דה-סאד | ז'וסטין או ייסוריה של המידה הטובה

מישל פוקו | השימוש בתענוגות

דניאל בויארין | התנהגות לא-הרואית (Unheroic Conduct)

יהונתן אלשיך ורועי וגנר | מעשה סדום פוליטי

דיימון גאלגוט | בחדר זר

אורי איילון | החיים כנמשל

תמי ריקליס וישי מישורי | פנזין הקוויראפן

יוספה מקייטון | הבלוג בלי גאולה

לצפייה נוספת

עמוס גוטמן | חסד מופלא

פייר פאולו פאזוליני | אלף לילה ולילה, תיאורמה

ריינר מריה פסבינדר | קרל

ג'ני ליווינגסטון | פריס בלהבות (Paris is burning)

ג'ון ווטרס | פלמינגוז וורודים (Pink Flamingos)

את האדם הנכון לכל מטרה. החובבנות שממנה סבלה התנועה עד כה חייבת להגיע לקצה. לא ייתכן שהחייט יעשה את עבודת הרצפן, ומנקה הארובות ימלא את תפקיד הנפח.

אחת הדמויות המפורסמות ביותר בזירה התרבותית-פוליטית של תקופתנו, אשה, ד"ר הלנה שטקר, הציעה את המושג של הנהגה משותפת. בתנועתנו, הנהגה כזו חייבת להיות ידועה, מוכרת ומיושמת במידה נרחבת הרבה יותר מאשר עכשיו. לא עומד לרשותנו גאון בעל כוח אוניברסאלי, לכן חובה להבטיח שיתוף פעולה טרי ופורה של בעלי כישורים מיוחדים. את זה שיארגן את שיתוף הפעולה הזה אני מכנה "הדיקטטור".

אנו מתמודדים עם אונס של שכבה חברתית שלמה. אלא שהאנס אינו אדם יחיד אלא המדינה עצמה. כאשר חפים מפשע נאנסיס, אין מקום לומר שאין זה הזמן להתערב. ושום נקודת זמן לא מתאימה יותר להביא צדק לגרמניה מאשר הזמן הנוכחי, שבו הצדק נרמס.

על החיבור

בראשית המאה העשרים צמחו בגרמניה כמה זרמים של פוליטיקה הומוסקסואלית, בעלי פרו-גרמות פוליטיות שונות. חוג אחד, שהתגבש סביב כתב העת Der Eigene, דגל באדיאולוגיה ימנית, אנרכיסטית, מיוזגנית ואנטישמית. החוג השני והגדול יותר התגבש סביב השנתון לדרגות ביניים מיניות (Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufen) של הסקסולוג מגנוס הירשפלד. קבוצה זו נתנה לכיוון פמיניסטי-ליברלי-סוציאליסטי, ורבים מחבריה היו יהודים. בכתב העת Der Eigene פורסמו לא פעם התקפות ארסיות על הירשפלד ועל חוגו, שהוצגו כרודות נשיות. עם זאת, בשונה מהאופן שבו הרברים מוצגים לרוב בהיסטוריוגרפיה של התנועה ההומוסקסואלית, החלוקה בין מחנה ההומוסקסואלים הנאורים למחנה ההומוסקסואלים הריאקציונרים לא היתה חדה ומוחלטת. אישים אחדים השתתפו בשני כתבי העת, ומדי פעם הם שיתפו פעולה למען קידום העניין ההומוסקסואלי. אחד מהם הוא המהפכן והמשורר קורט הילר (1885-1972).

הילר נולד למשפחה יהודית בורגנית בברלין. אחרי לימודי משפטים הוא הצטרף ב-1908 לוועדה המדעית-הומניטרית של הירשפלד, ובמקביל היה מהדמויות המרכזיות בחוגי השמאל האקספרסיוניסטי בברלין. הוא גם פירסם שירים ב-Der Eigene, ביניהם המנון לנער בלונדיני. במהפכה הקומוניסטית קצרת הימים שפרצה בנובמבר 1918, הילר ייסד "מועצה פוליטית של פוע-לים רוחניים". מטרתו היתה להקים "לוגוקרטיה" - משטר השואב השראה מאפלטון ומניטשה, שבו הש-לטון יתחלק בין הפרלמנט לבין האליטה האינטלקטואלית. הוא דגל גם בזכות להתאבדות ולהתמכרות לסמים. ב-1919 הוא הקים ארגון אנטי-מלחמתי יחד עם הפעילה הפציפיסטית הלנה שטקר. עם זאת, ב-1926 הוא הוקסם מהפאשיזם של מוסוליני - בעיקר בזכות הופעותיו המפעימות של הרוצ'ה. באותה שנה פירסם גם את המאמר המובא כאן, הקורא להעמיד דיקטטור בראש התנועה ההומוסקסואלית.

ב-1929 החליף הילר את הירשפלד בראש הוועדה המדעית-הומניטרית. עם עליית הנאצים הוא נעצר כמה פעמים ונאסר במחנות ריכוז. עם זאת, באופן מפתיע הוא שוחרר ב-1934 בהוראת וודולף הס, ונמלט לפראג וללונדון. כמה שנים אחרי המלחמה הוא חזר לגרמניה, השתקע בהמבורג ויסד שם מחדש את הוועדה המדעית-הומניטרית.

יום בתל אביב / פייר פאולו פאזוליני

יום בתל אביב: עוברי-ארח אחים,
לכודים בגורלם; ובניהם, עדיו
רחוקים מן הגורל הזה, נהנים
מהחרות שמוליד המרחק הזה
- ומההתנשאות - שהרי העתיד
שלם כל עוד אפשרי.
אפופים בהלה זו - שאינה בקרבם
אלא רק אורה זורח עליהם
כמו זה של שמש הים המסנוורת
וצרה על העיר שהם חיים בה -
הם מטפחים את מעשי יומם. ודפק
החיים אינו הולם בקרבם,
כמו אצלנו האבות-שאינם-אבות, ומנבא
את האדישות שתהיה תייהם
אבל הם יהודים. מהיכן המנהגים האלה,
כמו בנים של בורגנים ארזים,
של הצאצאים הגדולים, הטפשים, של המערב?
מהיכן הסר הפואטיות הזו?
האם לא באו הנה כדי להרהר?
האם אינם יודעים? מהיכן המבטים
האלה של ילדים-אבות, שלמולם אבותיהם

אינם אלא בהמות עלובות, מצחינות,
בחצרות מחנות ההשמדה,
ברכבות המשא שכבר מלאו גופות?
מתולעי הרקב הנאצלות האלה הם נולדו:
יבה בעת הם מטיחים בהם את המוות,
שהוא החיים שלהם? הם רוצים
בנצחונם, אבל, אולי, אין הם מנצחים?
הם מטיילים, מתקבצים, יפים,
ברחובות עריהם,
כמו בפיאצה דל פופולו או במונמרטר,
המונים, חלקי פנים, במדי צבא;
והגורל האחר שהם מדמים לעצמם
שוטף את עיניהם הקדמוניות באור
המוחק את הקאב; והם דומים
לכל הנערים בעולם.
היהודי מתוך תרבות ובחירה, עכשו,
מביט בהם מאכזב: אם זו ההווה,
אוילית היא אכזבתו, אך אם לאו,
מה רבה האהבה לאבותיהם שמתו בכניעה,
בחצרות מחנות ההשמדה,
ברכבות המשא שכבר מלאו גופות?

תרגום: מירון רפפורט

תודה מיוחדת ליצחק לאור על ההיתר להשתמש בתרגום
מתוך גיליון "מטעם" שהוקדש לפאזוליני.

האופציה הערירית: הומואיות ללא מולדת וללא הולדה | ישי מישורי

חבר חכם העיר בעמוד הפייסבוק שלו לפני כמה חודשים על השימוש המוגזם והלא-מבורר במושג "קווירי" על-ידי סטרייטים, המוביל לכך שמושג שפעם סימן קשת רחבה של עמדות פוליטיות/מיניות חריגות וביקורתיות הידרדר עם התיישנותו המהירה לדיון בחוויות הצרכניות והקולניאריות הבורגניות ביותר ("זה היה בית קפה ממש קווירי"). למותר לציין שהשרשור סביב אבחנתו היפה הידרדר גם הוא מהר מאוד לדישה קהילתית מהסוג המשמים ביותר, בכיכובם של "הסטרייטים הקוויריים" כמובן, שייבש סופית את כל לחלוחיתיה של האמירה המקורית.

מדובר למעשה בביטוי שגם בשיא השימוש בו בעברית (נגיד, בשנת 2007) מעולם לא ייצג מהות מבוררת ביותר וכיסה רעיונות סותרים לחלוטין, משיתוף פעולה בין-מגדרי משחרר לספרטיזם לסבי קיצוני, ומעמדות סקס-פוזיטיביות בעד עבודת מין ועד טחינה דמוית כת של תרבות האונס. ולראיה, מאמר בקטלוג אמנות ישראלי שתרגמתי לפני כעשור פטר את עצמו מהגדרה כלשהי של המושג בשימוש בתיבה "שילוב של גיוון וחריגות"; ומאמר אקדמי עברי שקראתי ממש בחודשים האחרונים, ושהמושג "קוויר" מופיע בכותרתו, פטר את עצמו מהגדרת המושג בטענה שמדובר בתופעה מורכבת מדי – מה שלא הפריע למחברת לכתוב מאמר שלם לגביו.

ומי בכלל משתמש ב"קוויר" היום. כשעזבתי את ישראל לארצות-הברית בשנת 2011, נפטרת לי משמחתי סופית מהצורך להשתמש בו הן כשם תואר לתופעות בעולם ("כן, זה מאוד קווירי") והן כסוג של כותרת עבור עצמי, הנטייה המינית שלי או העמדות הפוליטיות שלי. מה שכן, התווה שלי בין שתי תרבויות, והעיסוק שלי – בחיים עצמם, לשמחתי, ולא כחלק ממחקר אקדמי בתשלום או ב"אקטיביזם קווירי" – בקהילות מיניות חריגות ומיינסטרימיות, ראשית בחוף המערבי ואחרי כן בחוף המזרחי של ארה"ב, הוביל אותי למסקנה די ברורה לגבי המושג הזה.

התשובה לשאלה "מהי עמדה קווירית" / מהו קוויר בישראל כיום" פשוטה מאוד: זהו חוסר הרצון להוליד ילדים; והתשובה לשאלה "מהי עמדה קווירית" / מהו קוויר בארה"ב כיום" פשוטה אף היא: זהו חוסר הרצון לחיות בזוגיות.

למה אני לא הומו ישראלי: כי אני לא רוצה ילדים

אחת הסיבות שבגללן עזבתי את ישראל היתה התפוררותה של הקהילה הקווירית שאליה הרגשתי בעבר שייכות, וההבנה שאם אשאר שם הרי שקהילת ההתייחסות שלי (במידה וקהילה כזו תתקיים בכלל) תהיה בהכרח קהילת ההומואים הוולדנים של תל אביב. לא טעיתי: מספר הגברים ההומואים בני גילי שאני מכיר הגרים בתל אביב ואינם מעוניינים להוליד / נמצאים בתהליך / הביאו כבר ילד מהורו – נמוך באופן מייאש. ייצוגם של גברים הומואים בני שלושים וחמש ומעלה בקהילה בתל אביב (לפחות בבארים) היתה אפסית גם כאשר הייתי צעיר יותר, ונרמה שרק הלכה ופחתה: נדמה כמובן מאליו שהם עברו עם החבר למושב שיבוזן ומגדלים שם את ילדתם, או שהם גרים בלב העיר ועשו ילדה עם הקולגה שלהם, גרפיקאית במגזין "את".

זה דבר חריג לחלוטין מבחינה תרבותית אם מאמינים לסיפור שמספרת לעצמה התרבות הישראלית, ולפיו היא מערבית (זה בסדר, לא מאמינים). באף עיר מערבית גדולה אחרת לא חל אפרטהייד גילני כה בוטה באתרי הקהילה ההומואית, לא כל זוג מגדל ילדים תודה לאל, ובמקומות ממש כיפיים, נגיד בסן פרנסיסקו, הנראות – ברחוב, בקהילה, בבאר ובמיטה – נוטה יותר לגברים בגיל מבוגר. No daddies in Zion.

מי עוד זוכר את ימי התום היפים של הדיון ב"הומולאומיות" והקשרים הסבוכים בין זהות מינית ומגדרית לבין האינטרנסים של המדינה? ואת התקופה, שאליה ניתן להתייחס כיום אולי רק בנוסטלגיה, שבה שימשו ההומואים כעלה התאנה על מדיניות הכיבוש, הנישול והגזל בשטחים ועל הכפפתו של כל מי שאיננו אשכנזי? כלומר כשימשהו בישראל עוד חשב שהומואים הם "מתקדמים", "חילוניים" או "שמאלנים"? אח, הנעורים האבודים! הרי אפילו התצורה הזו כבר דעכה, והיא מוחלפת לאיטה במודל אחר לחלוטין. פניה של הקהילה ההומואית בתל אביב כבר מזמן אינם של נציגינו ה"נחמדים" במרצ הכה-ליברלית אלא הם בלי שום ספק פניו של אמיר אוחנה, ההומו הוולדן בעל הזוגיות הפרוורית המפוקחת, הלאומן הבלתי-מתנצל שמזמן כבר איננו מבזבז זמן בשינון הקטכיוס הקהילתי על הפינ-קושינג (או למעשה בהצטדקות בפניו). הוא יודע טוב מכולם שזמנה של התצורה הפוליטית הזו עבר ופס מן העולם.

הגבר הישראלי שאיננו רוצה להוליד ילדים הוא בלתי מובן – חסר מובן (unintelligible) – במ-סגרת התרבות היהודית-הציונית: גבולות הסובלנות למיניות חריגה בישראל מסומנים על-ידי עמודי הגדר של "אשכול גנים". רוצה לחיות בשלישיית BDSM עם חיות? סבבה, כל עוד תביא את הילדים לארוחת שבת אצל סבא וסבתא. כשכתבתי את המאמר, כמעט הרגשתי כורח להסביר מדוע אינני מעורב ניין בילדים בעצמי (למשל, אני לא שונא כל ילד שפגשתי אי פעם, כמה מהם נחמדים ביותר, בעיקר מעל גיל חמש); ואז נזכרתי שאני כבר לא גר בישראל, ולא מחוייב בכך. חשוב לי להרגיש שאני מבקר את התופעה לא בקטע אמריקאי מאוס של "התרבות הישראלית לא מקבלת אותי"; הרי מעולם לא ביקשתי שתקבל. אני אומר שהתרבות הישראלית פשוט לא סופרת אותי, לא רואה אותי ממטר ואין לי שום דרך לחיות בתוכה כגבר לא-ולדן.

למעשה אפילו התנועות הרדיקליות-כביכול, המתיימרות לבקר את הציונות המאוחרת מתוך עצמה ("תור הזהב"), מבקשות לעשות זאת על בסיס "מודל המשפחה המסורתית", כלומר להשאיר בחוץ את כל מי שאיננו מתיישר לפי הקו הוולדני-משפחתי. הניכור ממודל המשפחה הוא מה שפעם היה מסומן במילה "קוויר", אתם מבינים; וזה ניכור שהכריח אותי במידה רבה לעבור הלאה למקום אחר בעולם. למעשה אני טוען שבמידה ידועה, גם אם התרבות הישראלית "סובלנית כלפי הומואים" היא אינה יכולה בשום צורה להכיל אותם, כי בכדי להכיל אותם היא צריכה להיות מסוגלת להכיל רווקים, בל-תי-מולידים, אנשים שחיים לבד או במסגרות חריגות שהם בוחרים לעצמם, והדבר כאמור איננו "זר" לתרבות הציונית-הישראלית – הוא פשוט לא מובן לה בשום צורה. כלומר בישראל יש סובלנות נפלאה להומואים שחיים בדיוק כמו סטרייטים בכל דבר שהם עושים, כולל ההולדה – הסימן המרכזי להבדל בין שתי הקבוצות – ולכן על תביעות שונות שמביעה אגודת ההומואים בהווה הישראלי, יש להחיל את

האפוריזם של גי הוקנגם: "הדרישה להכיר בהומוסקסואליות כפי שהיא קיימת כיום, כלומר במצב שהיא נתונה לכיבוש האימפריאליסטי ההטרסקסואלי, היא בבחינת רפורמיום פשוט".

השמרנות המוחלטת, הטרור ההומופובי המופנם, היעדר הסקס-אפיל המייאש של תצורת המיניות היכנעית והמייבשת הזו הורגמה אולי באופן המושלם ביותר על-ידי אותו בחור מ"אטרף" אשר במהלך ביקורי האחרון בישראל ביקש שאשתו עליו, אזיין אותו ואשחק אתו משחקי שליטה – מיד אחרי שיחזור מארוחת ערב השבת אצל ההורים בהרצליה. באנגלית קוראים לזה boner killer.

למה אני לא הומו אמריקאי: כי אני לא בנוי לקשר

ובכן אחת הסיבות המרכזיות שעזבתי את ישראל (ובואו נודה: עזבתי את תל אביב, לא את "יש-ראל") היתה שהרגשתי שגברים אמריקאים חופשיים יותר מהציוני המשפחתי המעיק, מבוררים יותר בקשר למיניות שלהם ועשו עבודה רבה יותר לגבי הזהות שלהם. בנימה אישית, הם הרבה יותר העמידו לי מהגברים הפגועים והפצועים החיים תחת השלטון הסטרייטו-ציוני – והאמת שהם מעמידים לי הרבה יותר עד היום. עם זאת, גם עליהם לא פסח הציוני ההומולאמי הניאו-ליברלי, וגם הם מצדיעים לפי דרכם לאתוס הלאומי האמריקאי: הם עושים זאת בהבנת מקום הווגיות בחייהם.

חגיגת הנצחון הזעיר-בורגנית המשמימה סביב פסיקת בית המשפט העליון בנוגע לנישואין חד-מיניים (ובל נשכח מה היה מעמדן הכלכלי של העותרות בתיק המקורי) הלוא חסרת מובן אף היא ללא הפנמת מקומה המיסטי והייחודי של הווגיות הרומנטית בתרבות האמריקאית. נזכור שישראלים רבים (ואף מהגרים בני תרבויות אחרות) מרווחים על קושי בקשירת קשרי ירדות וחברות עם אמריקאים, משום שאיכויות רבות שישראלים ואחרים ממקמים בתחום הידידות – האזנה, שותפות, היכרות ארוכת שנים, תחושת קהילה – מסונפות אצל אמריקאים באופן אוטומאטי לזוגיות. זו הווגיות המופיעה בכל השירים, כל הסרטים, כל הספרים שאליהם נחשפתם גם אתם, מילדותכם ועד היום – אלא שאמריקאים נוטים להתייחס אליהם, גם בבגרותם, ללא שמץ אירוניה.

הדברים מתבהרים כאשר בוחנים את העובדה שמוקד הדיכוי ההומואי בארה"ב – שוב, זה המופעל על-ידי מוסדות דמוקרטיים הומואיים בורגנים, המייצגים את האינטרסים של הומואים בעלי נכסים הוא הזוגיות (ומכאן, נישואים הומואיים); ומוקד הדיכוי ההומואי בישראל הוא ההולדה.

העובדה שאינני רוצה לחיות את חיי עם בן זוג – שאינני מאמין, לצערי הרב דרך אגב, שיבוא יום וגבר אחד יציל אותי בכוח אהבתו מכל בעיות העולם – מסמנת אותי כחריג באופן מוחלט בתרבות ארה"ב, תרבות שבה מושג "הקהילה הקווירית" שאותו ייבאתי אתי מישראל (ואשר מתגלה, במבט מרוחק, כמושג יהודי באופן שכמעט מתמיה שלא דובר עליו יותר), אינו מוכר ואינו מובן. הייתי יכול, כמובן, שלא להאמין באף היסטוריסט וועדיין לחפש פרטנר לתשלום שכר דירה משותף, הסדר המקובל הרבה יותר בחוף המזרחי היצרני, השקדני והיקר מבחוף המערבי הרגוע. הסדרים כאלו מגיעים בדרך-כלל עם הודאה – פומבית יותר או פחות – בהסדר של מיניות פתוחה, כן בבית אבל לא אצל אחרים, ביחד אבל לא לחוד, כל עוד שאני לא יודע מזה וכו'; הודאה שאף היא חסרת מובן בתרבות הישראלית-ציונית כפי שאני מבין אותה, לא בגלל שהומואים בזוגיות לא שוכבים עם אחרים, כי הם לגמרי עושים זאת כל הזמן, אלא כי לא יעלה על הדעת שידברו על כך בקול רם.

ואולי זה בדיוק מה שהחלטתי לעשות. הברידות המוחלטת הזו, הנובעת לא מזהות מינית או מגדרית כה חריגה או משוכללת, אלא מקיום חסר מובן בין שני שיחים הסותרים זה את זה (האחד ולדני,

שבטי וקהילתי, שבו העדפותיו וטעמיו האישיים של הפרט נראים בלתי-רלוונטיים יותר מכל דבר אחר; והשני מופרט, "חוגג את העצמי" וקשור לסיפוק צרכים תחת תנאי שוק פרוצים), היא שזכתה אי-אז לכותרת "קיום קווירי". אבל האמת שזה היה נכון בעבר גם לגבי המילה "הומו" סתם.

לסיכום הומואייתי האמריקאי, חבר ישראלי אחד (ודווקא אחד שלמד לדוקטוראט כאן!) האשים אותי שאני "מזדיין באמריקאית". בהחלט: אני מזדיין ברעב רב, ובהתמסרות אין קץ, ועם המון דיבורים ומשחקים מטופשים באמצע, כאילו אין מחור וללא שום אחריות או קהילה (ובניגוד מוחלט להומואים יש-ראלים אני גם מוכן, ורוצה, לדבר בקול ובציבור על ההזדיונות שלי, שאיננה "קהילתית" או "תרבותית").

כאן הייתי יכול להוסיף גם מדוע אני לא "הומו יהודי אמריקאי" (ועדיף שלא אתעכב על כמות הזמן שהקדשתי בחיי לומר לאנשים "אני יהודי ואמריקאי, אבל לא יהודי-אמריקאי"). ההתקרבות לכל מיני פולחני feel good יהודיים "פיים", או שילוב של "רוחניות יהודית" יחד עם burning man, הם פתרון שיהודים-ישראלים רדיקלים ו"קוויריים" רבים דווקא אווזים בו בהתענגות רבה. אבל בניגוד מוחלט ליהדות אמריקה הפרוטסטנטית (הידועה גם בכינויה "היהדות הרפורמית"), אני לא עד כדי כך מאוהב בקיומי הספציפי בהווה ובזהותי הייחודית שאני מאמין שעל חמשת אלפי שנות התרבות היהודית להכיר בי, לאשר אותי ולהלל את פועלי. אני לא רוצה, למשל, לקרוא הגדות קוויריות בע"ל לות נימה סקס-פוזיטיבית שבהן האלוהות היהודית מוצגת כנקבה או, למשל, את הגדרת ה-BDSM ("can dayenu be used as a safe word?") ששלח לי חברי (הגוי). ועניין נוסף: מדוע אני מסרב להיות יהודי-אשכנזי-שמאלני-רדיקלי-הומו המתגורר בארה"ב? (התשובה בגוף השאלה).

תלושה וממורמת לצנח

כך נמצאתי עומדת בין שני מחנות מיניים ותרבותיים, חברה לזה וגם לזה וזרה גם כאן וגם כאן. ממש דמות "התלוש" שכיכבה בספרות העברית במפנה המאה – בחורים יהודים שמצד אחד זכו לחינוך יהודי מסורתי ובמובן מסויים עוד האמינו בו, ומצד שני רצו לחיות "במערב" ו"בתרבות" אבל ידעו שלעולם לא ישתייכו לשם באמת (ובאמת, היש גיבורים "קוויריים" מאלה בספרות העולם?). ואני ממש לא "חוגג את תלושתי הקווירית, את זהותי החלוקה והחצויה" כמונחים אמריקאיים – כי זהותי בכלל לא חלוקה וחצויה, וגם מה בדיוק החגיגה הגדולה.

מה שכן, אני רוצה להאיר היבטים מטעים הן בדימוי המופיע בחלק גדול מהכתיבה האנטי-הומו-לאומית, הרואה בקוויריות התנגדות להומולאומיות ולניאוליבראליזם הדרוסני, וכן בכתיבה על "הגירה קווירית מישראל" ולפיה המהגרים הקוויריים "משתחררים" מהיבטיה של התרבות האחת כשהם "עוברים" לתרבות האחרת. למעשה מדובר יותר במשא-ומתן מתיש בין (לפחות) שתי מערכות תרבותיות מסובכות, המצדיעות כל אחת למערך לאומי משלהן, ומרובות בסתירות של חיבה ושנאה למאפיינים פרטיקולריים וכלליים. באמצע גם מנסים למצוא זיון ומדי פעם לפנטז על האפשרות לאהוב מישור.

כאמור, כאשר ניתקתי את עצמי מהקהילה הקווירית בישראל, חשבתי בעורמה שאוכל להתנתק, יחד עם היעדר המיניות המופגן שבה, גם מתרבות השיח השלטת בה (מה שכיניתי לעיל "דישה דמיתית כת"). אוי, האופטימיות של המהגר הצעיר! נמצאתי לצערי טוחנת ודשה בהומואיית/קווירית מסוג חדש, במלל עבה ודחוס עוד יותר, והפעם בשתי שפות (ביום פשוט) ובכיוכו של תרגום מתיש בין שתי תרבויות קרובות/רחוקות ודומות/שונות. כאילו נדרשתי להוכיח בגופי שלא משנה לאן נכרח בעולם, נדונו תמיד לשאת על גבנו את הבית שמעולם לא השתייכנו אליו.

האקלוגה השנייה של וירגיליוס היא מונולוג של אהבה כוזבת ונכזבת, נחלמת ומדומיינת, תועה ואבודה. היא מעלה על נס את כוחות הדמיון שגלומים בפנייה שאין לה מענה, ברחייה, בהשפלה, בתעתוע, במקסם השווא, בשגעון. הרועה קורידון התאהב נואשות בנער הצעיר אלק-סיס. הוא נסוג אל הטבע, אל היער, ומשוחח שיחה אירוטית עם עצמו משל היה מתכוונן לפגישה עם אלקסיס. אך הפגישה לא תתקיים ואולי לא יכולה להתקיים שכן הנער אלקסיס תפוס. הוא מאהבו של איאולס, בעל אדמות מהעיר.

ואולם, דווקא חוסר המימוש, סירובו של אלקסיס והיעדרותו מהשיר, היא שמגלה לעיני קורידון את הטבע במלוא יפעתו. הוא פונה בשיר האהבה שלו אל הגבעות והעצים, אל הפרחים ובעלי החיים. ככל שנמוג האור, דועך שירו של קורידון ובא אל סופו. לעת ערב, בשוכו של השור מהשדה, מגלה הרועה, סחוף בדמיונות האהבה, כי שכח את מטלות יומו.

המשורר פובליוס וירגיליוס פורסמו בשנת 37 לפני הספירה. לפי הביוגרף של וירגיליוס, דונטוס, זכו לוגות של וירגיליוס פורסמו בשנת 15 באוקטובר בשנת 70 לפני הספירה. עשר האק-לווגות של וירגיליוס פורסמו בשנת 37 לפני הספירה. לפי הביוגרף של וירגיליוס, דונטוס, זכו האקלוגות להד חיובי מיד לאחר פרסומן. האקלוגות מתאפיינות באידיאליזציה של חיי הכפר, עמדה אמיצה בתקופתו של וירגיליוס שכן הסוגה הבוקולית, שמאדירה את החיים הכפריים, הת-קבלה בהסתייגות אצל המשוררים הרומים בנייזמנו של וירגיליוס. בשיר יש ממד אוטוביוגרפי, שכן לפי המסורת העתיקה, וירגיליוס חיזר אחר עבד צעיר בשם אלכסנדר שהיה שייך לפטרונו, פוליו. כאשר הוא הוצג בפניו, הוא כתב לו את השיר על אהבת קורידון לאלקסיס.

תרגום האקלוגה מלטינית נעשה באמצעות משקל ההקסמטר הדקטילי, המשקל בו כתב וירגיליוס את האקלוגות שלו. ההערות לתרגום מבוססות על ספרו של קלאוסן משנת 1994, בהוצאת אוקספורד, וכן על ספרו של קולמן משנת 1977, בהוצאת קיימברידג'.

איך התאהב הרועה קורידון באלקסיס יפה התאר,
חמד רועו, אף הוא כלל לא ידע מה יקו בלבהו.
ככה בא לאשורים הנקיים מצלי הצמרת,
משך ימים, ושם הוא לבדו בתשוקה, בלי תוחלת,
את מר לבהו שופף להרים וליער, ויאמר:
5 "הו, אלקסיס האכזר! לשירי אין בך כלל הדאג!
התרחמני עתה או כי סוף לי במנות ממך?
הנה עתה הנקר תר אחר הצנה בצל אחו,
ולטאות ירקות מתחבאות בין קוצים ובין שיח,
תקטיליס', כי הקוצרים מתשים מן החם הגבה,
10 אוֹא קוצצת תימין ושום, עשב רבי־ריח וטעם.
אפס אני, כשבכרם צליל הצרצרים כף בשפע,
תחת השמש עוקב לבדי אחרי צעדיך.
לא טוב יותר עוד לסבל את הזעם של זו, אַמריליס',
15 או את הבז הלועג שלה? או את הגבר, הוא מנקלס',
אף־על־פי כי הוא שחר ואמה זהב שער ורבי־יפי?
נער יפה, אל תבטח לעולם בגון עור, בצבע!
לכן פרחי הלגוסטרום נופל, שחר הפטל נקטף הוא.
לי בזו תרחוש, אלקסיס, לעולם לא תשאל מי מולך:
20 פמה עשיר בבקר, איך שופע חלב כמו השלג!
אלף רחלות בקרים מה תועות על פני ארץ סיקיליה.
הרף וקניץ יבואו - חלב לא יחסר לי אף פעם.
פי מזמר כמו אמפיון' המרגל הוא בשיר עת באחו
אל הבקר הוא יקרא, באַרק־ינתוס, חבל בהלס.
25 אין צורתי מלערת: הן על החוף בי שם תזיתי;
רוח שקטה והים נח. עם זה שפוטף לא מן דפניס'

1 שמה של משרתת.

2 כנראה אהובת קורידון.

3 השם מופיע במגוון סיפורים על אהבה אומללה.

4 המשורר אמפיון, שניגן על הלירה שנתן לו אפולון, גרם לאבנים עצמן לנוע.

5 רועה בן סיקיליה וממציא השירה הבוקולית. הוא נשבע אמונים לאהוב את הנימפה נאיאס, אך בגד בה עם אישה אחרת, התעורר ונפל למותו מן הצוק.

פחד לי, כי המרָאָה מעולם לא תאמר כל דבר שקר!
אלו חֲשָׁקֶת לחיות עִמָּדִי בַּשָּׂדוֹת בְּנֵי־הַפָּרָא,
בית צנוע לגור בו, לצוד אֵילִים, את העֵדֶר
שֶׁל הַגְּדִיִּים הַצְּעִירִים כֹּף לַרְעוֹת בִּירְק הַהִיבִּיסקוּס!
עמי בַּיָּעַר, עם פֶּאן⁶ תתַּחַרָּה בְּשִׁיר, אף גם בַּזִּמְר.
פֶּאן הָרֵאשׁוֹן שֶׁלֹּמֶד לַחֲבֵר כֹּף קָנִים גם בַּיַּחַד
בְּשַׁעֲנָה וְדוֹאָג לְרוּעִים וְלַעֲדֵר בָּלָהֶם.
לא תתַּחַרְט שְׁחִיפֶכֶת שְׁפֹתֶהּ בָּקָנָה, מִבְּטָחֲנִי.
יַעַן אֲמִינָתָס⁷ עָשָׂה אֶת הַכֹּל כְּדִי לְלַמֵּד אֶמְנוּתָהוּ.
יֵשׁ לִי חֲלִיל מִשְׁבָּעָה גְּבֻעוּלִים כֹּה שׁוֹנִים שֶׁל רוֹשׁ, צֶמַח,
פַּעַם נָתַן לִי אוֹתוֹ כְּמִנְחָה זֶה דְּמוּיָתָס⁸, עַל עֶרֶשׁ
מוֹת אָמַר לִי: 'אַתָּה הַשָּׁנִי שֶׁיִּטֵּל אֶת הַחֶפֶץ'.
כֹּף סַח דְּמוּיָתָס; בָּרַב סְכּלוּתוֹ אֲזַז קִנָּא בִּי אֲמִינָתָס.
שְׁנֵי אֵילִים נִמְצְאוּ עַל גְּבֻעָה כֹּה תְלוּלָה שֶׁם בְּדֶרֶךְ;

עוֹר הַחַיּוֹת מְגֻדָּה גַּם עִתָּה בְּכַתְמִים וּבִלְבָן.
אֶת עֲטִיגֵי הַרְחָלוֹת הֵם חוֹלְבִים מְדֵי יוֹם פַּעֲמִים.
הִמָּה לָּךְ אֵף כִּי זֶה כְּבֹד אֲבֹתָה כֹּה מִמְּנִי לַקַּחַת
תְּסִטִּילִים. הִיא תִקְחֶם - מִתְּנוּתֵינוּ לָךְ הֵן בְּלִי עֶרֶךְ!
גֵּשׁ נָא הָלוֹם, הוּא, יִלְדֵי הַיָּפָה, כִּי לָךְ בְּנוֹת הַנִּימְפוֹת⁹
הֵן מְבִיאוֹת - נָא הִבֵּט - בְּסִלִּים שׁוֹשְׁנִים; הַנִּיאָדָה,
הִיא כְּלִיל הַיָּפִי, קוֹטְפֶת לָךְ סִגְלִית וְאֵף פֶּרֶג,
אוֹיָאזׁ כּוֹרֶכֶת אוֹתָם עִם נִרְקִיס וְאִנִּים רַב־הָרִיחַ,
וּמִצְרֶפֶת אֲלֵיהֶם קְצִיעָה וְצִמְחִים בְּנֵי־נִיחוֹחַ,

הַיִּקְיָנָתוֹן הָעֵנֶג, צִפְרָנִי הַחַתּוּל הַצֹּהֲבִים גַּם.
וּבְיָדֵי אֶאֱסֹף חַבוּשִׁים מְכֻסִּיפִים וְכֶם מֵתָק,
גַּם עֲרֻמוֹנִים שְׂאוֹתֶם אֶהְבֶּה חֲמֹדֵתִי אֲמַרִילִים;
אֵף שׁוֹנִיפִים כֹּף אוֹסִיף כִּי כְבוֹד יֵשׁ לָתֵן אֶל הַפֶּרִי.
אֶת הַדַּפְנָה לִי אֶקְטֹף וְאוֹתָהּ, הַהֶדֶס, הַקְרוֹבָה לָהּ.
כָּכָה בַּיַּחַד אַתֶּם הַפְּרָחִים מְעַרְבָּבִים הַנִּיחוֹחַ!

הוּא, קוֹרִידוֹן, בֶּן הַכֶּפֶר, אֶלְקָסִיס רַק בּוֹ לְמִתְנוּתִיד;
עִם מִתְנוּת לֹא תוּכַל לְהַתְּחַרוֹת וּלְמַגֵּר אֶת אִיאוּלִס¹⁰.
אוֹי לִי, אֶמְלֵל! מָה עֲשִׂיתִי? כֹּל פֶּרֶחַ הַחֶרֶב בְּיָדֵי רוּחַ
נִגְבֵּב, שֶׁלֹּחֲתִי חֲזִיר בָּר אֶל זֶה עֵינֹת שְׂאֵהֲבָתִי.
אָנָּה תִּכְרַח, הַשּׁוּטָה? בְּנֵי־אֵלֶּה דָּרִים גַּם בַּיָּעַר,
גַּם הַטְרוֹיָאנִי הוּא פָּרִיס¹¹. וּפְלִס¹², תִּגּוֹר הִיא בְּקֶרֶת
שְׁשַׁעֲשׂוּאָה יְדִיהָ. כִּי לָנוּ כֹּל עֵנֶג הַיָּעַר!
הֵן הָאֲרִי הָאֶכְזֹר הַזֹּאכִים כֹּה יָרֵדְפוּ, וְאֵלֶּה
אֶת הָעוֹזִים; הָעוֹ הַגַּחְמָנִית כֹּף תִּרְדֹּף אֶת הַפֶּרֶחַ;
אֶת אֶלְקָסִיס כֹּף יִרְדֹּף קוֹרִידוֹן. הֵן הַחֶשֶׁק יִנָּחֵם פֹּה.
שׁוֹר, הַשְּׁנֹרִים אֶל הַבַּיִת שְׂבִים, מַחֲרָשׁוֹת הֵם יִמְשֹׁכוּ,
אֶת הַצִּלְלִים הַגְּדִלִים מְכַפִּילָה הַחֲמָה הַשּׁוֹקֶעֶת.
אָךְ אֲנֹכִי כֹה בּוֹעֵר בָּאֵשׁ הָאֶהְבָּה! מִי יוֹדֵעַ
כִּי אֵין גְּבוּל לָהּ? קוֹרִידוֹן, קוֹרִידוֹן, הָאֵם הוּא הַשְׁתַּגֵּעַ?
לְמַחֲצָה גִפְנָךְ פֹּה גְזוּמָה עַל עֲנָפֵי עֵץ הָאוּלְמוֹס.
לָמָּה פֹּה לֹא תִאָּרֵג דְּבַר־מָה טוֹב וְרָאוּי, עִם תּוֹעֵלֶת,
עִם סוּף גְּמִישׁ אוֹ אוֹלִי עֲרֻבָה, מָהֶם תַּעֲשֶׂה מְלֹאכֶת?
עוֹד אֶלְקָסִיס כָּאֵן תִּמְצָא, אֵם הוּא בּוֹ וְאִינוּ מְכַבְּדָהּ.

10 לא ברור מה היחס בינו לבין אלקסיס וקורידון. שם זה ניתן לאחר מאנשיו של איניאס באפוס "אינאס".
11 אחד מגיבורי מלחמת טרויה.
12 הכוונה לאלה אתנה.

6 אל במיתולוגיה היוונית, בין השאר אל הרועים.
7 דמות מהאידיליה השביעית של תאוקריטוס.
8 דמות מהאידיליה השישית של תאוקריטוס ומופיעה גם באקלוגה השלישית.
9 הנימפות זכו לפולחן כבר באפוס ההומרי והיו חלק מן הדת הכפרית. אצל תאוקריטוס, פולחן הנימפות כרוך בפולחן האל פון.

תוגת האנתולוגיה | שאול סתר

על נפלאתה: אנתולוגיה של שירה להט"בית (חרגול ומודן, 2015)

מהו מקומו של ארוס באנתולוגיה? האם ניתן לאסוף ולכנס ארוס? לשם כך יש לחשוב על המ-
עשה האנתולוגי, כלומר על תשוקה (ארוס) מסדר אחר, התשוקה לאנתולוגיה. כבר עם צאתה לאור
של **נפלאתה** ברור כי בפרסומה נפל דבר, וכי האנתולוגיה הזו היא אכן דבר של ממש בעולם – עולם
השירה, הרוח והרעית בעברית. אין זה פרוייקט שנעשה בחופזה, טלאי על טלאי, ללא כוונת מכוון
ושלא מתוך מחשבה. נהפוך הוא, **נפלאתה** מסמנת, קודם כל, הצעה תרבותית – יציבה ותקיפה. הצעה
זו טמונה, ראשית כל, בעצם המעשה האנתולוגי: מבחר מקיף, ממצה, אחראי, סמכותי של "יצירות
שיריות להט"ביות בהיקף נרחב כזה – כשלושת אלפים שנה של שירה", ככתוב על גב הספר. **נפלא-**
תה אכן מגישה לנו את המיטב והמופתי מן השירה הלהט"בית – והעורכים מציינים עניין זה בשולי
השירים לא פעם: קינת דוד על שאול ויהונתן הפותחת את האנתולוגיה היא "מן השירות המפעימות
במקרא"; ואחריה, עלילות גילגמש הן "מיצירות המופת המוקדמות בתולדות האנושות"; והשיר הבא
אחריו, מתוך האיליאס או איליאדה, מוגש ב"תרגומו המופתי של שאול טשרניחובסקי", וכן הלאה
וכן הלאה. ואמנם השירים שמופיעים באנתולוגיה הם מניה וביה המשובחים, החשובים, אכן הנפלאים
ביותר; אחרת לא היו נבחרים לאנתולוגיה. כיוון שזהו ההיגיון האנתולוגי: האנתולוגיה בוחרת – מבין
כל השירים הלהט"בים – את השירים הראויים להיכלל בקובץ עב כרס אמנם, אך לא אינסופי. אולם
היא בוחרת את מה שכבר נבחר; השירים שייכללו בה כבר זכו להכרה כמופת. נקרא לזה מעגל הערך
האנתולוגי: הבחירה היא בנבחר; ולכן היא מוצגת כראויה ואף הכרחית.

זהו, כמובן, כוחה של האנתולוגיה: ספר אחד ויחיד המכיל את כל הנבחר והמשובח. אולם זוהי
גם תוגת האנתולוגיה: כי המבחר כבר נבחר עבורנו, ובמקום לתור אחריו ולחפשו כל שניתן כעת הוא
רק למוצאו שוב ושוב בספר אחד. אלא שבספר מעין זה צורת הופעתו השתנתה. כל שיר שהיה נטוע
בסביבתו – היצירתית, התרבותית, התרבותית – נקדע מהקשרו; וההסברים בשולי השיר הם בבחינת
מצבות הזיכרון להקשר שאבד. ההקשר איננו רק זה של כתיבת השיר, אלא גם, אולי בעיקר אם להיות
פרוסטיאני, זה של קריאתו. כך אני זוכר את אותו יום שישו בשנות התשעים המאוחרות שבו פתחתי
את מוסף "תרבות וספרות" של "הארץ" וקראתי לראשונה את "הסונטה על החור של התחת" – שני
המרובעים הראשונים של ורלן, שני המשולשים האחרונים של רמבו, בתרגומו של דורי מנור. זהו רגע
של הקשר, והוא נטוע בתוך סביבתו ומתוכה הוא מתבחן: ליר חלקו החמישי של מאמר בהמשכים של
דן מירון, בצד רשימות המכולת של ש"י עגנון, אל מול פרשת השבוע – שם, פתאום, כבמכת ברק:
"**אֶפְלוּי בְּחִיּוֹן קְפוּלִי, כְּעֵין פָּרַח צִפֹּן סָגֵל, / הוּא נוֹשֵׁם: כָּל-קָלוֹ עֲנֶה, בְּסִתְרוֹ שֶׁל הַטָּחָב חָבִי / עוֹד רָטַב
מְשִׁירֵי אֶהָבָה, הַדּוֹלֶפֶת בְּשִׁבְלֵי הָרוּי / עַד לְשֵׁפֶת הַמַּדְרוֹן, בֵּין פְּלָחֵי הַיֶּשֶׁבֶן הַלָּקֵן, הָעֵגֶל**". וכך גם אני זוכר
את הקריאה בתרגומו של רמי סערי לספרו של לורקה, **משורר בניו יורק** – ובאמת, כמה ספרי שירה
שלמים תורגמו לעברית: לא מבחר, אלא הספר ממש כפי שהעמיד אותו המשורר. אבל בספר כמו זה
צריך לעלעל ולקרא ולהתאמץ ולבחור; חלק מהשירים אינם מובנים, לפרקים קשים, מחוספסים, או
אטומים ממש; הם ייפתחו עם הזמן, אם נתעקש ונמשיך לקרוא בהם, או שלא ייפתחו בפנינו לעולם;
יש לבחור בהם בעצמנו, או מוטב לתת להם לבחור בנו כקוראיהם. זהו תהליך ממושך, רב פיתולים

ומהמורות, אכזבות וחדלונות, וכן גילויים מרעישים, ושמחות קטנות, והוא הוא תהליך התוודעות
ליופי ולרעות. אין בו ערבויות, והוא כרוך בנקיטת סיכון (לא למצוא, למצוא ולפספס, למצוא בטעות);
הוא תמיד חלקי ומוטה, גם אם באופנים שונים ומתחלפים, לעולם לא כללי וכולל; אבל הוא מחפש,
והוא תמיד מחפש גם את צורות החיפוש ואת חוקי המציאה. ואילו האנתולוגיה כבר מצאה: היא מצי-
בה את השירה הלהט"בית כגוף יצירה שלם, שניתן לגוללו, מראשיתו ועד אחריתו, לתת בו סימנים,
לאפיין בו מהלכים, לסכמו, כלומר לתחום ולסגור אותו. ממהלך הווי, בלתי מוסדר, רב משמעי של
יצירה היא הופכת את השירה הלהט"בית למושא אחד, לכיד ובהיר, מושא לעניין ולבחינה. המעשה
האנתולוגי כמו מטיבץ בשירה את חותם המלך.

האנתולוגיה קורעת מהקשר, אך גם מכניסה להקשר חדש, והוא הרצף העל-היסטורי של הזהות.
אלה הן "שלושת אלפים שנה של שירה להט"בית", כפי שמציעה **נפלאתה**. אולם ידידנו הלהט"ב למ-
עשה צעיר מאוד. באטרף, כלומר בעברית, הוא בן חמש-עשרה; בגריינדר, כלומר באנגלית, כ-LGBT,
לא יום מעל לעשרים וחמש. אפילו ההומוסקסואליות לא קיימת, כך בפשטות, מראשית הזמנים, אלא
אולי מעט יותר מאותן "מאה שנים של הומוסקסואליות" שבהן דן דייידר הלפרין בעקבות מישל פוקו.
אבל מה שבדוראי לא התקיים תמיד – ואילו כיום נדמה כחוק שאין בילתו – הוא שההומוסקסואלי והל-
סבי והבי והטרנסי חייבים להתאחד תחת גופו, גופו הצעיר והענוג של "להט"ב", עד כי גם אם כשבעים
אחוז מהשירים באנתולוגיה הם "הומואיים", האנתולוגיה לא יכולה להיות הומוסקסואלית בלבד, אלא
להט"בית; ולא אנתולוגיה של שירה ממאה וחמישים השנים האחרונות, אלא של אלפים רבים. כיוון
שהמעשה האנתולוגי יוצר את אותו משך בלתי מופרע – שלושת אלפים שנה – שבו נכתבים, בזה אחר
זה, שירי מופת להט"ביים, פסגות של הרוח האנושית, ביטוי הנפלאים ביותר. וכל זה טוב ויפה, אלא
שלהומוסקסואליות – לפני שהפכה ללהט"בית – ועוד לפני לסדומאות ולאיןברסיה ולאורניות ולסטיה
ולטירוף ולשיגעון ולחטא היה דבר אחד או שניים דווקא עם הביבים; עם הנמוך והמלוכלך; עם הלא
אחראי, או הבוגדני ממש; וגם עם התפל, הבוזני, או השולי, עם המתענג והעקר, עם חשוך הילדים
וקטוע המשך. אבל איך ייכנסו כל אלה – מתכונותיו הבולטות של האל ארוס עצמו – למשך הגדול,
השגיא והפורר, הממומש לעילא, של נבחרת האנתולוגיה? ואולי על כך תוגתה.

אולם התשוקה לאנתולוגיה עזה היא. אנתולוגיה לשירה להט"בית, ראשונה בעברית, שתהיה כעת
בכל ספריה ציבורית או חנות ספרים ראויה לשמה ושאותה ימצאו בהתרגשות – כך מדמינים עורכיה
בפתח הדבר – נערים ונערות בני שש-עשרה ושבע-עשרה ויקראו בה: "כיוון שבעוד אנו, שגדלנו
בשנות השבעים והשמונים" – הם כותבים – לא מצאנו "מושאים להזדהות" בקרב שירתם של המשור-
רים העבריים שנלמדה בתיכונים, רובה ככולה שירה סטרייטית שנכתבה על ידי סטרייטים, הרי שכעת
ניתן יהיה ביתר קלות למוצאם כיוון ש"די בעצם הידיעה שכמה מהיוצרים המהוללים ביותר בשירת
העולם כתבו שירי אהבה חד-מיניים כדי לצאת מחזוקים". ובסוף המהלך, "אנחנו מקווים שבכך לא
רק נתרום משהו לשירה העברית, אלא גם נסייע לקוראים צעירים (ואף למבוגרים יותר) למצוא לעצמם
מושאי הזדהות וגיבורי תרבות מעניינים ומעשירים". המוטיבציה האנתולוגית מנוסחת כאן כפרויקט

של העצמה, מבעד לסוגיית הזהות והזהדות: זהות מינית שמחפשת בשירה מושאים ונושאים להזהדות עימם; טרנס עול ימים שלא מצא עד עתה בשירים שקרא את חוויותיו שלו; או הומו צעיר שהיה עליו לשנות את המגדר של האהובה, במהלך של "אקרוטיקה תודעתית של ממש", לדברי העורכים, על מנת שיוכל "לחוש הזהות" עם האוהב. כתבה על כך אדריאן ריץ', בשיר לאהובתה: "כל מה שאנחנו עושות יחד הוא המצאה טהורה, / המפות שנתנו לנו היו מיושנות זה מכבר". אבל ממד ההרפתקאה והשחרור שקיים אצל ריץ' הופך באנתולוגיה לטעות שיש לתקנה באמצעות העמדת דמויות בעלות זהות מינית מובהקת ומופגנת, לשם הזהות. אלא שראשית, מהלך זה מניח שהזהות קודמת להזהדות; שראשית אני הומו - כלומר יודע את עצמי כאותו דבר, שגם הוא מחוור לחלוטין, והוא בפשטות "הומו"; ורק אז אני מבקש להזהדות עם דמויות הומואיות אחרות, או חוויות הומואיות הדומות לחוויות שלי. אולם התבונה הפסיכואנליטית לימדה אותנו שזהות נוצרת מתוך ועל סמך מערך של הזהויות - הזהויות צלחות או כושלות, חיוביות או שליליות; ועל כן הזהות ההומואית, ואפילו החוויות ההומואיות, הן עצמן נוצרות מבעד להזהדויות עם אנשים ונשים, וחפצים, וכן - גם עם מילים - שלכן כבר אינם כשלעצמם סטרייטים או הומואיים. כלומר נקודת הראשית איננה ה"היות הומו" (או כי, או טרנס); לא של הקורא וגם לא של השירים. ה"היות הומו" איננו דבר-מה שזהותו מוצקה, מידותיו קבועות ותכונותיו ידועות, גם למי שהוא כבר הומו; כי אם סוגיה, שאלה, התחבטות, מעקש, תביעה; מרחב של חקירה, בחינה, ניסיון. הנה למשל שיר הומואי, בדיוק מכיוון שאיננו מעמיד דמות של הומו (שאותו ניתן בקלות לזהות, ואיתו יהיה ניתן להזהדות): "זימה" של יותם ראובני, ששיריו אינם מופיעים באנתולוגיה:

הַזִּמָּה הַבְּסִיסִית הִיא מִצָּב
שֶׁל עֶרְוָה וְתִקְשׁוּרַת וְנִעְגִיעוּס
אֶל מִשְׁהוּ הַרְבֵּה יוֹתֵר מִקִּיף
מִגּוֹף
וְלֹא תִשׁוּב אִיזָה גּוֹף, בְּאִיזָה סוֹף
אוּ מִלְחָמָה
לֹא תִשׁוּב אִם זָכֵר
לֹא תִשׁוּב אִם נְקֵבָה.

העיסוק בשירה מבעד למפתח הזהות/הזהדות מצמצם מאוד את טווחי כתיבתה או קריאתה, כיוון שהוא מניח מעין עולם מראות שבו דמות הקורא אמורה להשתקף בדמות הדובר בשיר ולהיפך. הוא מניח לא רק את קדימותה של זהות מוצקה ונודעת לעצמה, אלא גם את השירה כאתר של חיזוק ואישור לאותה זהות: כאילו אנחנו באים אל מרחבי השיר כדי לקרוא על עצמנו, את עצמנו, לבסס את מי שהננו, לגלות בה את פנינו אנו. ואמנם, התביעה לקריאת שירה מתוך הזהות - והזהדות על סמך זהות (מגדרית או אתנית) - עומדת בשנים האחרונות במרכזם של רבים ממעשי השירה הגעריים במקומותינו. משוררים מקבוצת ערספואטיקה סיפרו בריאיונות רבים שהחליטו לקיים את ערבי שירה של כיוון שהרגישו כי השי-רה העברית האשכנזית לא מדברת אליהם; והיא לא מדברת אליהם כיוון שאיננה מדברת עליהם. כלומר, שכמזרחים והותם איננה משתקפת להם בשירה העברית בכללותה - חוויותיהם נעדרות משירה זו, סיפורם נעלם בה - ולכן הם אינם יכולים להזהדות איתה, ומכאן להתעניין בה כלל. המהלך ה"מתקן" של ערס-

פואטיקה אכן עומד בסמן העמדה מפורטת ומגובשת של דמות-זהות בשירה מעוררת הזהות. כך, על אף הפערים הניכרים ביניהן, נפלאותה וערספואטיקה חולקות אם לא פואטיקה הרי שתיאוריה של שירה. וזאת, יש לומר, למרות ההבדל העקרוני בין העניין ההומואי למזרחי, שכן ההומוסקסואלית איננה רק קבוצת מי-עוט, מיעוט נרדף בעבר וכעת יותר ויותר מקובל; ההומוסקסואליות הגברית התקיימה תמיד גם בלב ליבה של התרבות, כמרגלת או כשכירת חרב. ולכן לעומת אנתולוגיה לשירה מזרחית כחבורת ערספואטיקה, אנתולוגיה של שירה הומואית מביאה אל מרכז התרבות את מה שפעמים רבות צמח ולבלב בו ממש. היא מסתכנת במכובדות יתר, מכובדות כפולה. אבל פנייתה שלה החוצה, מוסיפה שכבת מכובדות נוספת, שלישית: העורכים הרגישו בריאיונות השונים כי רצונם הוא שדווקא סטרייטים יקראו באנתולוגיה. ומדוע שלא יקראו, כאשר יצירותיהם של שייקספיר, ויטמן, רמבו ולורקה - גדולי תרבות, נוחים להזהדות, מאז ומתמיד - מנמרות את שורותיה? אולם מה המשמעות היצירתית, הארטיט, המינית של הכנת אנתולוגיה לשירה להט"בית המוגשת מלכתחילה לסטרייטים - לא כמציצנים מסוקרנים, סטרייטים מתעניינים, אלא שוב, בפעם המי יודע כמה, כקוראיה הנשאפים? מה קורה לדמות השירה הלהט"בית משעה שאין עליה להתלבט בלסביות ובטרנסיות ובהומואיות בשיח פנימי, לתהות עליהם, לעתים אף להציג להן טענות, אלא רק להיטיב לייצג את הלהט"ביות החוצה? מה יהיה על גורלו של ארוס, "מרפה האיברים", כאשר הוא נצרך בדפים סדורים, צחורים, מלוטשים, של דרך הישר האנתולוגית, ונכרך לכלל מה שלעתים נראה כמו ספר מתנה לסלון הליברלי?

אבל אולי קיימת דרך אחרת לבוא אל השירה, דרך עקלתון, דרך מעקף, דרך לא סטרייטית: מתוך פליאה; לנוכח הלא נודע, הבלתי מוכר, הנעדר; תוך היאחזות דווקא במה שהוא לא אני, לעתים במובהק, לא שלי, רחוק, זר, או זר עדיין, או נדמה זר אך למעשה קרוב, מלפף את החוץ אל הפנים כמו מילה שלומדים את קפלי מוכנה החבויים. לקרוא שלא על מנת להזהדות, אלא להתרחב, להתוודע, להשתנות. לכתוב שלא בכדי לבנות, אלא לפרק. לשהות בסתירה: לכתוב אהבה, ולבצע בגידה; להיות גאה במחשכים; לא לעמוד - לרקוד.

מִחוּל שְׁלִישִׁי / חֲזִי לִסְקָלִי

אֶהְבֶּתִּי אוֹתָךְ	וּפְרָקְתִּי אוֹתָךְ
רָקִיעַ תִּי אֵיתָךְ	וְהִכְחַשְׁתִּי זֹאת.
אֶכְלֶתִּי אֶת שַׁעְרֹתֶיךָ וְיִרְקָתִי עַל שׁוֹלְחָנְךָ.	
רַחֲצֵתִי אוֹתָךְ	וְטִינֶנְפֵתִי אוֹתָךְ.
הַנֶּחֱתִי	

יָד שֶׁל קוֹסִם
וְאֵן שֶׁל פֶּלֶב

עַל בִּטְנְךָ וְהִקְשַׁבְתִּי לְתוֹכָהוּתִי שֶׁל עֶפֶר
מִקְחִיל

וְלִחְיֹשׁוֹתֵיהֶם שֶׁל נְחָשִׁים אִירוֹנִיִּים
בְּתוֹךְ שִׁחִי נִיר.

אֶהְבֶּתִּי אוֹתָךְ וְנִכְנַשְׁתִּי לְתוֹכָהּ שֶׁל כָּל מְרֻצָּדִים כְּתָמָה שֶׁעֲצָרָה לִי
בְּרִיךְ אֱלֹהֶיךָ.

אשפת לופט

בחורה קווירי בעלת זהות מורכבת, מרובדת, מרובבת ומגובבת מחפשת גבר מתק-דם, משכיל ומכיל שיבין אותי ויכנה אותי אך ורק בכינוי הגוף ששייך לי. לא יודע באיזה כינוי להשתמש? הבעיה שלך; לא מבין את הזהות שלי? אשמ-תן; חושבת שאני מבלבלת, לא עקבי? תתפגר. טעה פעם אחת ואעשה לך שיימינג, טעה פעם שנייה, ואשבור לך את כל השיניים.

מחפש קשר יציב, רגוע, מתון, מדוד, נינוח וזהיר. נטול טלטלות ואם אפשר אז סטאטי לגמרי. אני גבר בשל בשנים, שמאס בהתרוצצויות (סובל ממים בברכיים), טעמתי די מן המר ומן המתוק (צרבת), ואיני לוגם עוד ממעיינות הנעורים (בריחת שתן). אני מבקש לי חבר לחיים שיהיה לי רע ומשענת (אחרי ניתוח גב) וכתף תומכת (ראומטיזם) להנאות מדודות של הלב (באמצעות קוצב). בילוי של לילה אחד רק בתיאום מראש ובליוי השגחה רפואית נאותה.

בחור כנוע, עבד, בזוי עם, תולעת ולא איש, נשלט טוטאלי ומשרת. אהיה הדוד תום באוהלך קונתה קינטה במישכנך. תרצה אותי אינווליד ומנגולואיד, עבטיט של טרוגלודיט, חנתריש משריש, גרביל וארמדיל או אימבציל? מחפש מי שיע-מיד אותי במקום. שיקשור את רגלי השמאלית לנברשת ברצועות סאטן, תפסק את ישבני תוך שתסתור עלי בדג מלוח, הרינג אטלנטי צעיר הולנדי, מטיאס כבוש במי מלח. את פקודותיך תוכל לנבוח, ואילו אני אגעה, אפעה, אגרגר, אפרפר ואחרת עד להרפייה.

אני איש מדע, איש רוח, איש אשכולות, מלומד בקיא בכל האמנויות החופשיות. חנוך לנוע על פי דרכי, זה המוטו שלי. נוטף - בין היתר - ידע ונסיון שאותם ארעיף עליך הנער קל דעת ותאב הדעת. האם ידעת נערי, כי חור התחת (anus yashva) (noos) אינו אלא שארית אטביסטית קדומה של כרוכיה, יש אומרים כרוכית קדמונית (krukhitus paleolitus), האם הכרת ילדי את הפואמה המופלאה של המשורר ההונגרי הנהדר והלא מוכר דיו, זולטן זולטן, בת-דודתי החיגרת? האם שמעת את הסונוטה השלישית לקאזו ומשורוקית של הגאון הנורדי הקודר יאן סוונדנבורג? נשמע עד כה משעמם? חכה, עוד לא שמעת כלום.

**לא שותה, לא מעשן, לא סמים,
לא מכות, לא קיוקי, לא ספוקי,
לא פסיבי, לא אקטיבי, מחש לא
ורסטילי, לא מחוקם, לא נייד, לא
זורם, לא מזרים, בלי שפתיים, בלי
שיניים, בלי ציפורניים, בלי נע-
ליים, בלי גרביים, בלי ידיים, בלי
רגליים. לא חדירות, לא אצבעות,
מין אוראלי - חפש בהרי אוראל,
מין אנאלי - לא בא לי. משהק
מגהק או מפהק? לא תודה. מעבר
לזה פתוח לכל סוג של הנאה
הרפתקאה וריגוש.**

מחפש שותף לקריאה משותפת ומר-דרכת של טקסטים בעיתיים מבחינה פוליטית בעיתונות ובספרות העב-רית, למחשבה חברתית משמעותית ומהפכנית על החברה. תחומי עניין מרכזיים: החפצת נשים קוויריות על סיפון האלטלנה, שימושים חתרניים בכינוי הגוף 'הן', גילויים של סוגנות בטקסי ט"ו בשבט.

משורר צעיר אך מצליח ומבטיח מחפש דומה להנאות משותפות. אם תבוא אלי, אחלוט את אשכך, אשלוך את שרביט הקסמים שלך, אגבן את גברותך, ארכב את ערייתך בעסיסי עננה (לא מין).

ענייני, אמביציוזי, ממוקד ונ-חוש, בולדוזר, ברזל מגולוון. בעל עסק קטן ליצוא ויבוא עם כוונות נחששות להתרח-בות, לא מהסס לחתוך עניינים, לפתוח ורידים, להעיף מכשו-לים, לשחרר סתימות, לדרוך על גופות. שותה חלבון, אוכל בטון, מטגן את מעי יריבי. מחפש אותך הבחור השקט, הרומנטי, האוהב לבילויים ביתיים בצוותא.

